

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · segon període · sèrie P · núm. 16

Ple del Parlament

Sessió 13, primera reunió, dimarts 26 de novembre de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques en matèria d'esport	
300-00038/15	5
Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de les polítiques de rehabilitació i l'aplicació de la Llei 11/2022, de millorament urbà, ambiental i social dels barris i les viles	
300-00032/15	11
Interpel·lació al Govern sobre l'habitatge	
300-00033/15	18
Interpel·lació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials	
300-00011/15	26
Interpel·lació al Govern sobre els drets laborals	
300-00037/15	32
Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Administració de justícia a Catalunya	
300-00034/15	38

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 13.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, el conseller d'Empresa i Treball i el conseller d'Esports.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 9/2024, de 29 d'octubre, de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 203-00003/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 86, 91).
3. Proposició de llei de creació del Fons Agrari i Ramader (tram. 202-00011/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 86, 88).
4. Projecte de llei de l'estatut de municipis rurals (tram. 200-00001/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades (text presentat: BOPC 70, 3).
5. Intervenció en el Ple de la síndica d'Aran (tram. 351-00001/15). Junta de Portaveus. Substanciació.
6. Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment del desplegament de les actuacions de l'Agenda Rural de Catalunya (tram. 252-00002/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació (text presentat: BOPC 75, 29).
7. Procediment per a elegir tres membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 284-00010/15). Consell Català de Foment Pau. Designació.
8. Homenatge en memòria de l'exdiputat Rafael Madueño i Sedano (tram. 401-00005/15). Junta de Portaveus. Substanciació.
9. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància (tram. 401-00006/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
10. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones (tram. 401-00007/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques en matèria d'esport (tram. 300-00038/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de les polítiques de rehabilitació i l'aplicació de la Llei 11/2022, de millorament urbà, ambiental i social dels barris i les viles (tram. 300-00032/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'habitatge (tram. 300-00033/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials (tram. 300-00011/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre els drets laborals (tram. 300-00037/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Administració de justícia a Catalunya (tram. 300-00034/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre l'hivern demogràfic que pateix Catalunya i les polítiques urgents per a fer-hi front (tram. 300-00035/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.

18. Interpel·lació al Govern sobre l'ocupació i la situació del mercat laboral (tram. 300-00036/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

19. Interpel·lació al Govern sobre l'economia productiva (tram. 300-00031/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes socioeconòmics de les zones de baixes emissions en les famílies i els treballadors (tram. 302-00015/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat (tram. 302-00020/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model econòmic de Catalunya (tram. 302-00016/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la perspectiva de gènere en les polítiques públiques (tram. 302-00017/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les violències masclistes (tram. 302-00019/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la salut mental (tram. 302-00018/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la millora de les polítiques de salut (tram. 302-00022/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment del treball autònom (tram. 302-00021/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que sis diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. (*Remor de veus*) Si us plau... El diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano; els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell; el diputat Ruben Wagensberg i Ramon ha delegat el seu vot en la diputada Marta Vilalta i Torres; el diputat Pere Lluís Huguet Tous, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez, i el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao ha delegat el seu vot en el diputat Joan Garriga Doménech. Les delegacions de vot dels diputats Pere Lluís Huguet i Ignacio Garriga Vaz de Concicao corresponen a la sessió del dia 28 de novembre.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, he de comunicar-vos de nou un nou feminicidi des del darrer Ple. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Igualtat i Feminisme, el passat 13 de novembre es va confirmar la mort de la Mònica a Morera de Montsant. Amb ella, ja són dinou les víctimes mortals per violència masclista enguany a Catalunya.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència masclista.

Els recordo que demà, en el marc de la commemoració del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, està previst un minut de silenci en homenatge a les víctimes de feminicidis a l'escala d'honor del Parlament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Finalment, i en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida a migrants, els informo que, segons les dades de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 1.933 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria d'esport

300-00038/15

Passem al capítol d'interpellacions.

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria d'esport. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Bona tarda, conseller Álvarez. Presento avui aquesta interpellació amb el mateix objectiu que li vaig expressar a la seva compareixença a la Comissió d'Esports, i és el d'esclarir alguna de les qüestions que envolten la seva conselleria.

Tot sigui dit, que el nostre partit va ser una de les úniques formacions que va comprometre's en la creació de la conselleria d'Esports en la passada campanya electoral. Ho vam fer convençuts d'impulsar una política esportiva que sigui l'eix a través del qual aconseguim una xarxa de foment de vida i hàbits saludables, d'oci i, alhora, també de generació de riquesa per a Catalunya; un sector esportiu que no només afecta aquell nou per cent de la població que són esportistes federats, sinó tota la ciutadania que practica esport com a pilar fonamental per a la salut mental i física, que alhora contribueix també a la cohesió social.

Per tant, quan vam saber que es crearia aquesta conselleria, sincerament, ens va semblar una bona notícia, encara que d'alguna manera vam començar a tenir el presentiment de que no compartíem els mateixos objectius. I per què? Doncs perquè el seu Govern, com sempre, té una especial habilitat per transformar bones intencions en una subhasta de principis, a canvi dels vots que els falten per aconseguir el poder.

Per començar, vostès van formar govern pactant amb els partits dels Comuns i d'Esquerra Republicana, i concretament a l'acord signat amb Esquerra Republicana, en l'apartat 3.3, hi diu el següent –i el cito textualment–: «Es promourà la projecció internacional de les federacions esportives catalanes i el reconeixement de les seleccions esportives catalanes, així com la constitució d'una oficina del Govern que promourà la internacionalització de les seleccions esportives catalanes, oferirà el suport actiu i acompanyament a les federacions.» I, com pot entendre, conseller, amb aquests antecedents no es pot dir que la cosa comenci precisament bé.

Però el menys esperançador ha estat veure, com a resposta a la pregunta formulada per la senyora Vilalta, d'Esquerra Republicana, en la passada sessió de control, que vostè afirmava que ja tenien en marxa la creació de l'oficina per a la internacionalització de les seleccions. Per tant, la primera mesura que posa en marxa la seva conselleria és l'oficina per a la internacionalització de les seleccions catalanes. Tot

això és molt clarificador sobre quines són les seves intencions. De fet, va concretar que ja tenien la ubicació per a les oficines, la partida pressupostària que se li assignarà i el contingut que li volen donar. Per tant, no només serà una nova oficina que seguirà engreixant l'elefantíaca macroestructura administrativa de la Generalitat, sinó que serà un nou instrument per a tot allò que han desitjat sempre els partits independentistes: seleccions catalanes per equiparar-se amb un estat independent.

I és això el que volen vostès, conseller? Ja ho va dir la senyora Vilalta en la mateixa sessió de control, i vostè no ho va negar. La senyora Vilalta –i ho cito textualment– va dir: «Ha de servir com a eina perquè les seleccions catalanes puguin competir internacionalment en totes les disciplines.» Però m'agradaria, conseller, que ens parlés clar. L'hi torno a preguntar: què és el que volen vostè i la seva conselleria? Perquè el que vol Esquerra Republicana està clar. Ells parlen molt clar, no se n'amaguen; però vostè i el seu Govern, no.

Per tant, conseller, m'agradaria que aprofités el seu torn per explicar a tota la ciutadania de Catalunya si el que vostè vol són seleccions absolutes catalanes que competeixin envers la selecció espanyola. Ja li puc assegurar que ningú els va votar perquè fessin això. I també, ja que hi és, aprofiti el seu torn i digui'ns per quant ens sortirà la broma a tots els catalans. Li puc assegurar que des del nostre grup parlamentari ens oposem frontalment a la creació d'aquest nou organisme i que estem taxativament en contra de la substitució de la selecció espanyola.

Però no és només la qüestió respecte a les seleccions esportives la que ens sembla haver produït, com diuen vostès, un canvi d'opinió en el seu Govern; també ho ha estat la seva postura referent als macroprojectes esportius. En un principi, vostès es passejaven tot cofois celebrant l'arribada de la copa Amèrica: que si era una competició que ubicaria Barcelona i Catalunya en el mapa mundial, que si rebríem molts visitants, que si l'impacte econòmic seria tan positiu... Però, de cop i volta, i amb la boca ben petita, vostès –i em refereixo a l'Ajuntament de Barcelona, governat pel seu partit– anuncien que tanquen les portes a una nova edició, fet que a vostè, sent el conseller del ram, no li ha merescut encara cap mena d'opinió.

I permeti'm que li faci aquesta pregunta: de què serveix la seva conselleria si la sortida d'un dels esdeveniments esportius més importants del món marxa de la capital de Catalunya? Estan vostès, conseller, a favor de l'arribada de competicions esportives de gran format a Catalunya? Què faran amb la Ryder Cup de 2031 a Caldes de Malavella? Han dit vostès que ho estan estudiant, però de veritat ho estudien o estan esperant el permís dels Comuns i d'Esquerra Republicana?

Com li dic, senyor Álvarez, el futur del seu Govern i de la seva conselleria depèn dels desitjos dels seus socis. A vegades sembla que vostès, en lloc de governar, estiguin en un permanent exercici de supervivència. Ja és impossible saber què pensen el PSC i el Govern sobre res: sempre canvien d'opinió en funció dels acords que els permeten mantenir-se en el poder.

Però, miri, conseller, no tot serà crítica, avui. Com ja ha vist, hi ha qüestions on tenim profundes diferències, però nosaltres, al contrari de vostès, sí que ens creiem aquesta conselleria i estem disposats a treballar per l'esport a Catalunya. Per això li faig una proposta consensuada amb tot el sector i el món de l'esport: fem una deducció de la despesa esportiva en el tram autonòmic de l'IRPF. Sé que aquesta proposta és ambiciosa, que potser requereix que l'Administració faci esforços, i per això no li exigirem un percentatge concret; però treballem-hi. Seria una gran notícia i una gran demostració de que la prioritat d'aquest Govern és el foment de la pràctica esportiva. Això afavoriria esportistes federats, ja que podrien bonificar-se part de la fitxa federativa, o directament qualsevol persona corrent que vol apuntar-se al gimnàs o a la piscina, ja sigui per prescripció mèdica o simplement perquè vol tenir uns millors hàbits de vida.

Nosaltres, conseller, creiem en l'esport tres seixanta, aquell que cobreix totes les facetes de la vida i que ajuda la salut física i mental de la població. I ja sabem

que l'esport és una de les millors eines per garantir una societat sana. Per això li estenc la mà per parlar dels problemes reals i buscar solucions conjuntes que promoguin la pràctica esportiva. Nosaltres estarem amb vostè si és així. Però, si el que vol és utilitzar l'esport com una eina per fer propaganda política, ja té els seus socis per a això.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre té la paraula el conseller d'Esports, l'honorable senyor Berni Álvarez Merino.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, senyor president. Diputats, diputades... Bé, aniré per parts, d'acord? Evidentment, crec que si l'objectiu és ajudar l'esport, estem en el mateix carro, però també crec que l'enfocament polític el fa vostè bastant més que jo, almenys de moment, amb el que ha demostrat en les primeres accions d'aquesta nova conselleria.

Començant per darrere, estem d'acord amb el tema fiscal i les possibilitats que té el món de l'esport per millorar, per fer algunes millores. I jo crec que aquest tema està damunt de la taula i nosaltres també l'hem ficat damunt de la taula. No depèn exclusivament d'aquesta conselleria, ja ho sap, aquí entren en joc altres conselleries, però crec que és un tema que s'està treballant i que podem treballar. Per tant, no en parlaré massa més, perquè crec que estem, en aquest punt, més o menys alineats. I és un tema que crec que en el futur..., i jo, com a conseller d'Esports, crec que l'activitat física i l'esport han de tenir un tracte també, segurament, diferencial o diferent amb el tema fiscal.

Respecte al segon punt, fent enrere –grans esdeveniments i copa Amèrica–, nosaltres, quan vam arribar a la conselleria..., jo, com a conseller, tenia molt clar que la copa Amèrica ja estava engegada, però de seguida ens vam ficar totalment alineats, a disposició de l'Ajuntament de Barcelona, per fer el seguiment del que era la copa Amèrica i el post-copa Amèrica, deixant clar que ells l'havien engegat i que les decisions, evidentment, són seves, però sempre de la mà quant a comunicació. I nosaltres el que vam fer va ser marcar una sèrie de, diguem-ne, directrius de cara als possibles grans esdeveniments que vinguin a Catalunya els propers anys, que li asseguro que en tenim molts damunt de la taula i molt bons. I són, el primer, el retorn o aquest pilar de retorn econòmic, no? Crec que aquí..., és una pantalla bastant superada, crec que els grans esdeveniments també està demostrat de que tenen un retorn econòmic potent. De fet, hem fet una proposta a la consellera d'Economia perquè en el futur això tingui un impacte directe en la conselleria d'Esports. És a dir, amb les taxes turístiques que es generen, etcètera. Llavors, aquesta pantalla del retorn econòmic ja la teníem, entre cometes, «superada».

Llavors, vam dir, el segon pilar també ha de ser el mediambiental. Evidentment, els grans esdeveniments mouen molta gent, afecten molts àmbits, no només l'esportiu, tot i que tot passa perquè hi ha algú fent esport, i ha de ser mediambientalment molt sostenible i que tothom tingui clar, tant els organitzadors com les ciutats que acullin els esdeveniments, que ha de ser mediambientalment sostenible.

I el tercer, i per a nosaltres més important segurament, és el retorn social. És a dir, com l'esdeveniment esportiu afecta tot el que envolta a nivell social aquell esdeveniment, no només al territori al què afecta, sinó inclús a nivell de país, sinó també a nivell de com es porta aquell esport a les escoles, com es porta per servir de valor a nivell d'integració de segons quins col·lectius, etcètera.

I vam dir, a partir d'aquí, nosaltres que ja som conselleria, sempre ficarem aquests tres pilars, aquests tres punts damunt de la taula a l'hora de portar esdeveniments esportius. I quan Barcelona acaba valorant la copa Amèrica amb un impacte en moltes coses «positives», però –entre cometes– per tot lo que hi ha damunt de la taula, opta per no continuar, per a nosaltres, també veient els informes, creiem que és una

decisió correcta i anem de la seva mà, perquè no és una cosa que tampoc nosaltres haguéssim engegat.

Però sí que vam quedar que a partir d'ara tots els esdeveniments..., passin aquí a Barcelona o a qualsevol lloc del territori, a més, amb la voluntat d'aquesta conselleria de, a nivell de territori, portar també grans esdeveniments, vull dir, que no tot passi a Barcelona i que sempre que el territori estigui amb capacitat d'acollir grans esdeveniments, perquè les instal·lacions són adequades, etcètera, fer-ho també. Però amb aquests tres pilars: socioeconòmic, mediambiental, social.

Ja li he dit, tenim un munt d'esdeveniments per davant, moltes federacions, molta gent que vol venir a fer esdeveniments i estem treballant perquè compleixin aquests tres..., i fer un bon calendari, un bon cronograma d'esdeveniments a Catalunya d'aquí fins a molt de temps.

Tots, inclòs la Ryder Cup, estan en aquesta situació. I quan vam entrar a aquesta nova conselleria, evidentment estem estudiant com aquests tres pilars poden afectar aquests esdeveniments de què li parlava. I la Ryder n'és un més, i s'haurà de prendre una decisió relativament aviat, però estem demanant molta informació per veure simplement..., igual que els altres esdeveniments que tenim damunt de la taula. I que segurament ja veuran com és un calendari més que potent.

A partir d'aquí, seleccions catalanes. Jo crec que vaig ser bastant clar també l'altra vegada i li vaig explicar la meva experiència personal. És a dir, nosaltres el que volem és que el dia a dia de l'esportista català sigui el millor, que la seva instal·lació estigui en condicions per poder fer esport d'una manera correcta, que els seus formadors siguin els millors també.

Llavors, això que diu vostè del tema polític, crec que quan jo estic anant a molts clubs, molts pavellons, el tema polític no existeix –no existeix. Vull dir, ningú m'ha plantejat aquesta pregunta que vostè m'ha plantejat, ningú –ningú. Si jo li diria a un jugador si vol competir amb una selecció o amb una altra... No, no, no, ell vol competir al màxim nivell.

I per mi el màxim nivell també passa per fomentar les seleccions catalanes, sí, sí, perquè siguin les millors seleccions catalanes possibles. No que arribi a un deteriorament o que un jugador no trobi motivació per estar a una selecció catalana, perquè igual no pot arribar a una selecció espanyola, però pot passar per una selecció catalana que li dona un cert nivell i on la seva federació decideix fins a on vol «arribar», entre cometes, o on pot competir.

Hi ha federacions que, evidentment, estan molt alineades amb les nacionals i volen competir o volen anar de la mà... Per tant, és un tema que federativament també han de tractar ells, amb el nostre consentiment, evidentment, o amb la nostra supervisió. Però el debat no està aquí. És que, ho repeteixo, mentre la gent se segueixi entrenant amb unes condicions com les que ho està fent ara segurament, amb què el seu dia a dia no sigui bo, no hi ha res més, vull dir, no hi ha res més. Tot lo «demés» serà competir al màxim nivell.

I nosaltres, evidentment, també l'altra part és que complirem l'acord de govern. Per a mi, fomentar les seleccions catalanes crec que és un deure –crec que és un deure– com a esportista català. Amb tota aquesta altra part que li dic de fins a on poden arribar i amb les condicions que tenen en el dia a dia.

Per això, evidentment, hem començat a treballar de cara als pressupostos de l'any que ve per buscar una possible ubicació i una partida pressupostària, que el que farà és –igual que es feia abans, i fa molts anys que competeixen les seleccions catalanes i vostès hi donaven suport fa molts anys– que puguin tenir una certa projecció, una certa visibilitat.

Perquè al noi que competeix amb la selecció catalana també li agrada veure que està competint amb una selecció catalana o que està a un cert nivell i això el motiva per seguir una mica més i encara si pot arribar després a un altre nivell, doncs, a

un altre nivell. I competir en els millors esdeveniments esportius que hi han avui en dia al calendari.

Per tant, nosaltres estem amb això. La partida pressupostària, ja li dic, són cent mil euros lo que hem ficat, que creiem que és lo mínim que podem fer per intentar engegar una bona oficina, que no deixa de ser una representació perquè les federacions tinguin un espai en què puguin..., a l'hora de projectar els seus jugadors de la millor manera possible dintre de l'àmbit català.

Per tant, crec que, com li deia abans, el debat no està..., o no està tan polititzat com segurament vostè planteja, ni molt menys, perquè ja li dic que només aquí –només aquí– em pregunten per aquestes coses. Tot el que em pregunten en el dia a dia és «què passa amb el meu pavelló?», «què passa amb el meu entrenador?» o «què passa...», no?, segurament amb moltes coses que en el dia a dia acostumen a passar amb els clubs, que és que no acaben de..., o «per què les subvencions arriben tard?» o «per què el registre d'entitats no funciona bé?», etcètera.

I aquí és on realment nosaltres volem incidir. Una vegada tinguem això, evidentment, tot lo que sigui projectar i millorar la situació dels nostres jugadors a nivell individual i col·lectiu, ho farem.

Així que moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, conseller. Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Conseller Álvarez, he intentat ser tan clar com he pogut. I utilitzant un símil esportiu, és vostè com un d'aquells jugadors capaç de regatejar-se a si mateix. Però aquesta legislatura li faré el que es coneix com un «marcatge a l'home».

Per això torno a preguntar-li, i espero que, aquest cop sí, pugui donar una resposta una mica més convincent. Ja sé que si em respon això posarà en perill el seu acord amb Esquerra Republicana i, tornant als símils futbolístics, vostè no vol quedar fora de joc. Però ho intentaré de nou, vol la seva conselleria la internacionalització de les seleccions esportives catalanes, que competeixin amb la selecció espanyola?

Respecte a l'arribada de grans competicions esportives, permeti'm que li faci un altre suggeriment: no comprin vostès la cultura del no a tot aplicada per alguns governs anteriors a Catalunya. No tinguin por del què diran els seus socis de govern dels Comuns i d'Esquerra Republicana. Els ciutadans de Catalunya no els han votat per veure com miren més als seus socis que cap als interessos generals. Li puc assegurar que serà molt més positiu per a tota la ciutadania de Catalunya si vostès tenen una política valenta.

Portin esdeveniments esportius que contribueixin al creixement econòmic, que aportin llocs de treball i oportunitats per a tothom. En definitiva, conseller, li demano que apostin per la Ryder Cup de l'any 2031 a Caldes de Malavella.

Per altra banda, el veig convençut a mitges respecte a la proposta que li he plantejat. M'agradaria pensar que és per un tema de prudència i no per falta d'interès. Crec, com li he dit anteriorment, que una deducció de la despesa esportiva en el tram autonòmic de l'IRPF seria molt positiva. Estic convençut que tindria una gran acceptació per part de la ciutadania i que serviria per donar una empenta molt important a molta gent per començar a fer esport.

El que vostès tenen entre mans, conseller, és una oportunitat única, una oportunitat per demostrar que la seva conselleria és una eina realment útil per a la societat. Però, de moment, ja han tingut vostès els cent primers dies de gràcia i estem veient quina és la seva manera de fer, i és la de prioritzar els acords que els mantenen al poder en lloc de les polítiques que milloren la qualitat de vida dels catalans.

Encara queden gairebé tres anys i mig de legislatura. Rectifiquin i canviïn de rumb, i posin per davant els interessos dels esportistes, clubs, federacions i, en definitiva, els de tots els catalans abans que els dels seus socis de govern.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, president; gràcies, diputat. Evidentment, nosaltres, quan vostè..., em sorprèn una mica, perquè quan vostè diu «millorin la vida dels seus esportistes», jo li puc dir que en aquests cent dies estic molt orgullós de la feina que hem fet des de la conselleria d'Esports, perquè hem tingut temes complicats, com ha sigut el tema de l'INEF de la Seu d'Urgell, altres que sortiran aviat... Ara traïem les subvencions d'impacte apujant-les un vint-i-cinc per cent. Hem accelerat les altres subvencions de federacions per intentar ajudar federacions que estaven amb molts problemes i ho hem desencallat, temes que estaven realment enquistats. I això és lo que per a mi..., el dia a dia, per a mi és lo que és prioritari. I quan penso que si hem millorat o no en aquests cent dies la vida dels esportistes, crec pensar que anem pel bon camí i que ja hem fet coses que les hem millorat. Això per endavant.

Respecte al tema fiscal, li dic que estic convençut de que és una bona eina, és una bona proposta, que podem estudiar-la, que depèn molt, com li dic, d'Hisenda també. No és un tema que la conselleria d'Esports... La podem ficar damunt de la taula i ho ficarem damunt de la taula, però no és... La decisió final..., espero influir-hi i esperem influir-hi, però no és nostra, ni molt menys.

Respecte als grans esdeveniments, és que li torno a repetir: si vostè creu que el *tour* de França del 2026 i el mundial del 2030 de futbol, el mundial de piragüisme de la Seu del 2027 i altres que no puc dir perquè estem a punt de tancar o molt a prop, no són bons esdeveniments... Jo crec que nosaltres estem apostant per això.

Ara, ho estem fent amb aquest criteri dels tres pilars que li estem dient: el tema econòmic, que és en aquesta part que només pensa vostè; la part mediambiental i la part social, com a part segurament primordial. Perquè, com li he dit abans, crec que la part socioeconòmica..., està més que demostrat que els esdeveniments esportius tenen un impacte econòmic, si són bons i de gran nivell, tenen un impacte positiu.

Però és molt important passar, per nosaltres, aquesta pantalla, que fa quatre o cinc anys estava molt clara; a passar a aquesta part, sobretot la social, de com impacta, de com va aquest esport a les escoles; si aquest esport té projecció o no dintre de lo que és el marc del país, no només l'esportiu, sinó el social; com realment pot ajudar segons quins col·lectius de la societat a fer-la millor, que és lo que li deia de les polítiques esportives el dia de la compareixença.

I llavors amb tots aquests ítems es decideix quins, i també, evidentment, la quantitat de diners que s'han de gastar. Els *fees*, els cànons, que s'han de pagar per grans esdeveniments són molt alts i també és un tema a valorar, evidentment. Però estem pel camí i ja l'hi dic: tenim per endavant un calendari d'esdeveniments esportius molt, molt potents, i, per sort, molta gent que vol venir a Catalunya a fer esdeveniments esportius de primer nivell.

I el primer tema, igual. Segueixo pensant el mateix que li he dit abans, és a dir, anem a millorar el dia a dia. Les federacions marquen on volen competir. Hi ha federacions que, per molt que vostè vulgui, no voldran competir mai a nivell internacional contra la selecció espanyola amb la catalana. Lo que volen és que la seva selecció catalana, que és on nosaltres volem arribar, pugui competir al màxim nivell possible i que els seus esportistes siguin el millor. I ja està.

Nosaltres aquí, és lo que li deia, el que no volem és que la degradació de les seleccions catalanes arribi al nivell que li vaig explicar amb el meu cas personal, perquè espero que no ho vulgui ningú d'aquí, i que si un té un fill competint en la selec-

ció catalana jugui al màxim nivell que pugui –jugui al màxim nivell que pugui. Ja l'hi vaig explicar.

A mi em va agradar molt jugar amb vuit mil persones a un pavelló de la selecció catalana i el dia que vaig anar amb tres-centes vaig pensar «això no està bé, això no és per a un esportista una cosa digna». No volem arribar a aquest extrem, però ja li estic també dient: les federacions et marquen el camí. Nosaltres estem per donar suport. N'hi ha algunes que volen competir a un nivell, d'altres que volen competir en uns altres.

Però dintre de la potestat que tenim nosaltres, amb el món federatiu és anar de la mà i intentar també ajudar-les amb lo que pugui perquè la seva projecció a nivell federatiu sigui la millor possible, i així els seus esportistes i la gent que faci esport o competeixi a un cert nivell podrà competir al màxim dintre de lo que pugui. I això segur –segur– que és positiu per a l'esportista.

Moltes gràcies.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'impuls a les polítiques de rehabilitació i l'aplicació de la Llei 11/2022, de millorament urbà, ambiental i social dels barris i les viles...

Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de les polítiques de rehabilitació i l'aplicació de la Llei 11/2022, de millorament urbà, ambiental i social dels barris i les viles

300-00032/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Consellera, sap que pel nostre grup parlamentari l'accés a l'habitatge és una màxima prioritat de país i, de fet, aquest cap de setmana sortien més de 150.000 persones al carrer a cridar ben fort que s'ha acabat i que s'han d'abaixar els preus dels lloguers.

I com explica el Sindicat de Llogateres, no estem davant d'un problema només d'accés a l'habitatge; estem davant d'un problema de conflicte d'interessos: no hi ha prosperitat compartida si es pot fer negoci i si hi han preus salvatges i hi han beneficis indecents en el que hauria de ser un dret com és l'accés a l'habitatge.

I, mirin, a nivell de l'Estat, crec que les xifres són realment, jo diria, xocants. Tenim 1 milió d'habitatges –1 milió– que estan en mans de grans tenidors. És a dir, 27.000 persones concentren 1 milió de «vivendes» a tot l'Estat. Pràcticament només deu persones tenen en propietat o deu, en aquest cas, segurament no només persones físiques, sinó també persones jurídiques, tenen 200.000 pisos en propietat.

I, davant d'això, el seu Govern ha de triar: o està amb el Sindicat de Llogaters i Llogateres o està amb els grans tenidors i amb els fons voltors. I li hem de dir que algunes decisions ens sorprenen, i avui n'hem tingut una altra. És a dir, avui hem viscut un desnonament –no és el primer; de fet, l'anterior Govern també va fer rècord amb això– d'un habitatge que és propietat de la Generalitat, d'una família que sabia –que hi havia menors, en aquest cas– que s'havia de deixar aquest pis, una família amb dificultats que sabia que havia de deixar aquest pis des de l'any 2022. És a dir, han tingut pràcticament dos anys per resoldre una situació que ha acabat amb un desnonament.

I, mirin, nosaltres no volem solucions màgiques. No, no volem màgia. Volem solucions i fets. I això vol dir pressupostos i lleis. Sap quines són les nostres demandes concretes pel que fa a l'habitatge. Bàsicament, és augmentar el parc públic de llo-

guer; evidentment, és una de les parts principals del nostre acord, d'aquests cinquanta mil habitatges i aquests quinze mil construïts per l'Incasòl. En segon lloc, posar límit al frau de llei; ho va dir el president, ho va reconèixer: s'està fent frau de llei amb el lloguer de temporada i, per tant, necessitem el règim sancionador, i també inspectors i inspectores. I en tercer lloc, també, apujar la taxa turística per destinar, evidentment, els recursos que recaptem a les polítiques de l'habitatge.

Però, al costat d'això, també crec que és fonamental parlar de que no només hem de parlar de l'oferta. És veritat que el Govern té la tendència sempre a parlar d'augmentar l'oferta en habitatge, però crec que hi ha un element fonamental i és un element clau per a nosaltres i és en el que volem centrar avui la interpellació, que té a veure amb la rehabilitació, evidentment, de la «vivenda», i també amb la recuperació del pla de barris de la llei de barris.

Perquè, mirin, és cert que el nostre acord és molt ambiciós: parlem de 150.000 habitatges rehabilitats pràcticament en set anys; però és que estem davant també d'una situació que és límit. Catalunya es pot enfonsar, i no és –després m'hi referiré– una exageració: es pot enfonsar edifici a edifici, barri a barri, perquè tenim moltíssimes «vivendes» amb problemes estructurals. I és veritat que les polítiques de rehabilitació, tal com estan plantejades, no funcionen en molts barris i, evidentment, especialment amb aquelles comunitats de veïns que tenen problemes estructurals.

N'hi posaré un exemple. El 2 de novembre, al barri de Besòs-Maresme..., que de fet també crec que la convido, fins i tot com a grup parlamentari, a que l'anem a veure conjuntament i que parli, per exemple, en aquest cas amb SOS Maresme i puguem veure-ho directament. Ens explicava, el passat 2 de novembre, es produïa al barri del Besòs-Maresme..., en aquest cas s'evacuava una família d'una finca afectada per aluminosi, per risc d'enfonsament. I no és un cas aïllat, però aquest cas jo crec que és especialment significatiu, perquè era una família que havia intentat..., és a dir, fruit també, no?, de la convocatòria de subvencions que va haver-hi el juliol passat, el 24, crec que era..., no, perdó, el 16 de juliol passat, va intentar, doncs, accedir als recursos per a la rehabilitació, evidentment, per les demandes que hi havia a nivell estructural. Però és que és impossible. És a dir, tal com està feta la convocatòria, no tenen capacitat, per exemple..., perquè són tan greus, els problemes estructurals, que el projecte que necessiten per encarregar la rehabilitació de la finca no el cobreix ni la mateixa subvenció. Fins i tot el que ens traslladaven és que en realitat són bàsicament unes subvencions que és..., bé, no ho sé, «*Búscate la vida, Mari Carmen*», ens deien, no?, vull dir, «ja t'apanyaràs», perquè més enllà de la convocatòria en realitat no hi ha manera efectiva de donar resposta al que és un problema estructural i que, si no hi intervé, evidentment, l'Administració d'ofici, no s'hi pot donar resposta, perquè la complexitat i també les necessitats fan que en realitat només les rendes mitjanes i les rendes altes siguin les que poden accedir a les convocatòries de rehabilitació.

I, com deia, són molts els barris que tenen patologies estructurals arreu del país. O sigui, estem parlant de pràcticament trenta mil llars, potser l'u per cent de les llars de Catalunya, que tenen situacions *límit*. I ja no parlem d'eficiència energètica, que segurament és el que hauríem d'estar fent, sinó que la majoria del parc públic, fins i tot en aquest cas, però no només, és a dir, els grans polígons d'HPO del nostre país, construïts als cinquanta, els seixanta i els setanta, tenen dèficits no d'eficiència energètica, no de lluita contra l'emergència climàtica, no de millorar el seu aïllament, sinó bàsicament estructurals i es poden enfonsar. I pot ser, la nova crisi de l'habitatge que tinguem, que se sumi a la que ja estem vivint dels preus dels lloguers o dels preus de les hipoteques.

I això ens passa, com deia, al Besòs-Maresme, però podem parlar de Badalona i dels edificis que es van enfonsar. Podem parlar també de Manresa, on l'ajuntament també ha hagut de fer quaranta-cinc actuacions d'emergència; fins i tot dinou casos s'han hagut de desallotjar. Podem parlar també del barri de la Coromina, que vaig poder també visitar en l'anterior legislatura, on fins i tot en aquest cas són pisos que

són de l'Agència de l'Habitatge i el seu manteniment és clarament deficient, que cauen a trossos, amb esquerdes, humitats... Podem parlar de Vic, on pràcticament el deu per cent del parc d'habitatges necessita rehabilitació. O podem parlar del centre històric de Lleida, que tots i totes coneixem la necessitat que hi ha d'intervenir-hi de manera directa, perquè molts edificis s'esfondren.

I, per tant, jo crec que, com deia..., és a dir, evidentment, hi han problemes d'eficiència energètica, però clarament estem davant d'una situació que té a veure també amb la necessitat d'abordar la rehabilitació pel que fa a l'estructura dels edificis perquè no s'enfonsin.

I podem també situar altres elements, com per exemple l'accessibilitat, que també és un altre dels reptes que tenim. Molts edificis del nostre país no són accessibles, pràcticament dos milions i mig, quan a més fins i tot la consellera Pané ens alerta que anem cap a, cada vegada més, una societat més envellida, que tindrà més dificultats per accedir, en aquest cas, també, per pujar i baixar dels seus edificis.

I nosaltres, en aquest sentit, també l'hi reclamem i també ho volem saber: és a dir, què és el que pensa fer el seu Govern per complir aquest acord de 150.000 habitatges que s'han de rehabilitar en set anys? I això té a veure amb dues qüestions. És a dir, quants recursos hi volen dedicar en els pressupostos del 2025 i els propers anys? Però també si creuen que s'ha de canviar o no el model amb el qual estem actuant en la rehabilitació i, evidentment, allò que té a veure amb les intervencions de la Generalitat.

Nosaltres creiem que la Generalitat, en determinats barris, com per exemple Besòs-Maresme o els que hem explicat, no?, des de Lleida fins passant per Manresa, passant per Manlleu, ha d'actuar d'ofici. Si ho deixem en mans de les comunitats de propietaris o ho deixem en mans dels veïns i veïnes, no tenen capacitat, per les diferents situacions econòmiques, però també, fins i tot, per les diferències que tenen, en aquest cas, també en la composició, en la propietat, que si estan en mans de la Sareb, que si estan en mans, no?, de fons voltor, que si són, evidentment, edificis moltes vegades que no tenen una comunitat de veïns constituïda... Crec que s'ha de prendre una decisió molt clara.

I, evidentment, també al costat d'això, que s'ha de fer un salt molt gran, perquè les xifres..., si anem a 150.000 habitatges en set anys, vol dir pràcticament vint mil habitatges per any, una mica més. I la Generalitat, el 2022 i el 2023..., com a màxim, quatre mil habitatges rehabilitats per any. Per tant, el salt d'escala que hem de fer jo diria que és molt important.

Per tant, per una banda, rehabilitació. I la segona qüestió que també li volem col·locar damunt de la taula és la llei de barris. Està també en el nostre acord d'investidura; saben, evidentment, que és una prioritat per nosaltres. Crec que una de les millors lleis que ha fet aquest Parlament de Catalunya i de les millors polítiques va ser la llei de barris del Govern de Pasqual Maragall. I nosaltres, per tant, volem saber no només el que hem llegit avui a la premsa, quants diners volen destinar a cada barri..., que això ja ho sabíem, no?: en el Govern d'esquerres se'n destinaven deu per part de la Generalitat i deu per part dels ajuntaments. Això està molt bé, sabem com ho farem i que ho volem fer, però bàsicament és: u, si hi haurà convocatòria pressupostària o no el 2025 i, sobretot, en quants barris tenen pensat intervenir. Quants barris, no quants diners destinarem a cada barri, sinó quants barris i amb quina ambició volen actuar, en aquest cas, en la llei de barris de cara a l'any 2025, però no només, eh?, perquè crec que aquí també ens cal un pla pluriennal per als anys 2026, 2027 i 2028.

Gràcies, consellera.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Diputat, primer, agrair-li la interpellació, perquè, certament, haurem de parlar molt d'habitatge en aquesta en aquesta legislatura i, per tant, li agraeixo també que hagi posat l'accent més enllà, doncs, de la construcció, de la necessitat d'augmentar aquest parc d'habitatge i, per tant, posar l'accent en d'altres polítiques que, efectivament, seran del tot necessàries.

Permeti'm que..., vostè ha començat parlant, doncs, del desnonament que, efectivament, s'ha produït avui, i li volia fer una reflexió. La primera és que en col·laboració amb l'ajuntament, doncs, hem buscat un habitatge, en aquest cas, lamentablement, no permanent, però sí de transició, per a aquesta família. Però els hi volia fer, aprofitar per fer una reflexió, doncs, més conjunta.

En aquests moments, on encara tenim un dèficit evident d'habitatge, hem d'assegurar també criteris d'equitat en l'accés dels habitatges que tenim i, especialment, d'aquests habitatges d'urgència. I la família que vostè també ha esmentat, doncs, que estava esperant a tenir accés, no?, a aquest pis havia fet les coses ben fetes i, per tant, havia seguit tot allò que s'havia indicat des dels serveis socials, i també és una família amb tres fills, amb tres menors. I, per tant, dues coses: hem d'assegurar, primer, doncs, que la família desnonada tingui aquest recurs habitacional que, encara que no sigui permanent, el tingui, i el té assegurat des d'aquest matí, i assegurar l'equitat en l'accés a l'habitatge. D'altra manera, crec que ens equivocaríem.

En qualsevol cas, això fins que no puguem arribar, efectivament, a tenir aquest parc d'habitatge públic desitjat del quinze per cent. Però això no ho arreglarem ni vostès ni nosaltres des del Govern d'avui per demà; això és així. Portem un dèficit acumulat en polítiques d'habitatge de molts anys, i, per tant, aquest serà un objectiu ambicions i un camí a recórrer.

I per això vostès moltes vegades és veritat que ens diuen: «Només posen l'accent en els cinquanta mil habitatges del 2030, no?, i en aquest parc que necessitem ampliar.» És que aquest és el problema de fons que tenim a Catalunya. I l'hi agraeixo, i ara parlaré de la llei de barris i parlaré també de l'àmbit de la rehabilitació. Però el problema de fons que tenim a Catalunya en aquests moments és no tenir un parc d'habitatge públic suficient per a la demanda que tenim i amb escenaris de creixement demogràfic, eh?, que s'aniran sumant a la situació que ja tenim a data d'avui.

I per això, efectivament, vostè deia que falten recursos; fa falta marc normatiu també. Són dos camins que volem recórrer en paral·lel, com el règim sancionador, per exemple, o com el control dels lloguers de temporada. Això és així, i els hi agraeixo el treball que estan fent en les diferents reunions, doncs, que estem realitzant per veure quins recursos màxims hi podem posar. I haig d'agrair aquest treball seriós i rigorós que estem fent conjuntament i que espero, doncs, que pugui donar bons resultats i acords concrets.

I, per tant, rehabilitació i pla de barris. I, ara sí, ja m'endinso en la matèria concreta que vostè plantejava, però li volia fer aquestes prèvies.

Efectivament, en l'àmbit de la rehabilitació, tenim recorregut de millora. Tenim, en aquests moments, assignats des de l'Agència d'Habitatge a Catalunya 480 milions d'euros per a ajuts a la rehabilitació residencial, i actualment comptem, només amb sol·licituds, amb 19.396 sol·licituds, de les quals 12.705 han obtingut ja la seva concessió.

Què ens està passant? –i vostè ho apuntava. Efectivament, on més necessiten aquests recursos, tenim comunitats no prou estructurades com per poder articular i gestionar aquests tipus d'ajuts. I vostè apuntava una solució que nosaltres compartim, que és que els ajuntaments puguin ser la institució habilitada per poder liderar aquests ajuts de rehabilitació. I crec que compartim que Santa Coloma de Gramenet és un cas d'èxit on això ha anat bé, i en aquest cas ens estem inspirant també per poder fer que aquests ajuts, efectivament, arribin on més es necessiten i es puguin articular a les famílies, doncs, que més ho necessiten.

Per tant, del que depèn de nosaltres, des del Govern, que és presentar acords de govern i decisions, jo crec que hem situat l'àmbit dels barris, dels pobles, de les ciutats, no?, com el cor del país, com els escenaris de vida de les persones, espais públics que no només són llocs físics, sinó que són espais on compartim, on vivim i que han de tenir, precisament, aquest criteri de dignitat, no?, i d'espais dignes per a un futur millor. És la ciutat dels quinze minuts, no?, que jo crec que és un model, doncs, que també compartim, que ofereix a qualsevol persona, visqui on visqui, serveis essencials i un benestar a un quart d'hora a peu de la distància del seu domicili; dit d'una altra manera, espai públic de qualitat. I aquí és on podem actuar a través del pla de barris.

Vostè feia esment que aquesta va ser una primera llei molt vinculada al president Pasqual Maragall. Ell, en el moment de la seva aprovació, va dir literalment: «Una llei que ha esdevingut un signe d'identitat de la nostra acció política i una resposta adequada a una necessitat no atesa fins ara: l'enfortiment de la capacitat d'integració social dels municipis.»

És per això que el Govern va crear també en els primers compassos d'aquest Govern el comissionat per a l'impuls d'aquestes polítiques de millorament urbà, ambiental i social dels barris i viles, per recuperar l'esperit municipalista d'aquella llei de barris dels governs de progrés, per guanyar progrés, per guanyar cohesió, per guanyar aquesta qualitat en l'espai urbà, on fan falta equipaments, on fan falta serveis i on fa falta inversió per transformar i per modernitzar.

Aquells governs de progrés van comptar amb el suport aleshores d'Esquerra Republicana i, en aquell moment, d'Iniciativa. I, vint anys després d'aquella primera llei, Catalunya compta, doncs, amb un marc legal aprovat l'any 2022 i on el primer article d'aquesta llei el que fa és parlar, precisament, d'aquest fons de recuperació urbana que ha de contribuir a l'equitat territorial. I vostè em deia: «Amb quina quantitat?» Fora bo fer un marc 25-29, 25-27, el que es consideri, eh? Nosaltres pensem que és important que hi hagi aquest finançament, doncs, assegurat i que, per tant, es converteixi en una política estructural.

Hi haurà convocatòria el 2025? Sí. Preveiem que sigui, doncs, al juny, juliol del 2025, aquesta primera convocatòria, que anirà seguint al gener del 26, del 27... Ja li dic que tenim la voluntat que sigui una política estructural.

Amb quina quantitat? Ja sap què li diré: la que, doncs, en fi, pugui ser fruit també de la negociació pressupostària amb vostès mateixos, amb Esquerra Republicana i –ho obro– amb tots aquells partits polítics que creguin que aquesta és una línia prioritària i, per tant, es vulguin sumar a aquesta demanda. Per tant, la quantitat econòmica, efectivament..., en aquest decret que divendres, no?, penjàvem a la plataforma de participació pública i ciutadana, doncs, es posen els marcs per barris. Quants barris? Doncs en funció de la dotació pressupostària. Quina dotació pressupostària? En funció de la negociació pressupostària.

Per tant, aquest és el camí que hem de seguir, i, per tant, nosaltres, oberts a continuar en la negociació en l'àmbit d'habitatge i en l'àmbit de la llei de barris, doncs, també.

Per tant, ja aprofito per informar en seu parlamentària que hem finalitzat aquesta fase 1 d'aquesta implantació de la llei del fons de recuperació. En aquesta fase 1 el que fèiem era una crida, doncs, a la participació d'entitats, d'ajuntaments, perquè ens donessin aquells impactes que pensàvem que havíem de tenir en compte en l'elaboració del decret. Ara estem en aquest inici de fase 2 que segueix la tramitació. I, com els deia, la voluntat és que això acabi amb una primera ordre de convocatòria abans de començar l'estiu del 25.

Amb l'aprovació d'aquest decret, que en aquests moments està en fase d'exposició pública –i, per tant, atendrem aquelles esmenes, alegacions o aportacions que ens arribin del món municipalista i, en fi, de tots els actors que se sentin implicats–, doncs, anirem a aquest decret definitiu.

Aquest decret el que crea i regula són aquests fons de recuperació urbana i ambiental. Mantenim l'esperit municipalista de Catalunya en aquest Govern, que és molt present en aquesta llei de barris. I, en fi, remarcar, com li deia, que efectivament, més enllà d'aquesta ampliació, que, com li dic, és un camí de fons però important del parc d'habitatge públic, el compromís del Govern és continuar treballant per millorar, doncs, aquests fons de rehabilitació del nostre parc, sobretot on és més necessari i on més està envellit, i la llei de barris i, per tant, l'aprovació d'aquesta convocatòria per a la millora de l'espai públic, que finalment és l'únic espai que tenen, no?, molts ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Miri, consellera, jo crec que hi ha coses que no poden ser, que així no. És a dir, jo crec que el desnonament que avui s'ha produït, ni en el com ni, evidentment, en el fons, té massa sentit. Ni per l'actuació dels Mossos d'Esquadra ni perquè, a més a més, estem parlant d'un habitatge que és propietat de la Generalitat, que a més es produeix un desnonament, és a dir, sense tindre realment un lloc on una família –perquè és una família– tingui un lloc on realment pugui viure. Evidentment, només faltaria que a sobre es produís un desnonament de la Generalitat sense tindre, no?, un lloc de..., o una resposta d'emergència. Però, ja l'hi dic, jo crec que així no, i és inexplicable... No sé, sincerament, si lliga massa amb el discurs de «n'hem pres nota» o del que va passar als carrers i de la manifestació que va haver-hi el cap de setmana. La sensació que tenim nosaltres és que això no. I així, ja l'hi dic, no és la manera que tenim d'actuar o que s'hauria d'actuar davant d'una emergència habitacional.

I en el tema de la rehabilitació, que crec que és un element fonamental, miri, és que, si no actuem en la rehabilitació, farem més greu el problema d'accés a l'habitatge. Perquè, clar, si el que ens va passant en determinats barris del nostre país i en pobles del nostre país és que tenim situacions en què es produeixen enfonsaments d'habitatges, els primers a qui ho demanaran seran els ajuntaments, òbviament, però, segon, després serà la Generalitat. Vindran a buscar-la a vostè i li diran: «Escolti, jo tinc una família, m'he quedat sense "vivenda".» I, per tant, cada vegada farem encara més gran la necessitat d'habitatge públic de lloguer o, evidentment, també que les famílies tinguin un lloc on poder viure.

I jo també l'hi dic sincerament, o sigui, pel que hem començat a iniciar a parlar, no tenim la percepció que la rehabilitació sigui una màxima prioritat del Govern, o com a mínim no amb el salt d'escala o que sigui realment una política de país que ens permeti donar resposta al que és una situació d'emergència.

I vull tornar també sobre un element que per nosaltres és fonamental, que és la llei de barris. Està molt bé que tinguem un comissionat de la llei de barris, però estaria molt millor si tingués alguna cosa a fer, estaria molt millor si tingués una llei de barris per desplegar, si tingués una llei de barris amb una convocatòria de barris on actuar. No sé si han començat la casa per la teulada, però més enllà de, no ho sé, visitar les obres, si m'ho permet així, no?, necessitem una capacitat que realment es situï com una política, com va ser en el seu moment del Govern de la Generalitat, que sigui identitat de país i, evidentment, identitat del seu Govern.

I jo crec que, a més a més, la llei de barris del 2022, no?, que la vam actualitzar a iniciativa del nostre diputat en Marc Parés, i també del nostre grup parlamentari, té una virtut també, o, si vol, no diria una virtut, però hi afegeix un plus més, que és que la llei de barris del Govern d'esquerres es quedava, entre cometes, «fins a la porta» de les cases. I aquesta llei de barris ens ha de permetre també actuar dins de les cases; evidentment, amb un criteri d'eficiència energètica, però també, com deia,

que la Generalitat tingui capacitat d'actuar d'ofici i que vagi al davant dels problemes estructurals dels barris que li situava, no?

I, mirin, jo soc molt clar: no vull pensar que el Govern Illa és menys que el Govern Maragall. I, per tant, jo el que li demano i el que li demanem nosaltres és que, com a mínim, amb la mateixa intensitat que el Govern Maragall, i això eren vint barris per any. I vostè sap que amb els números que tenim avui damunt de la taula no són vint barris per any. I nosaltres no volem que la llei de barris sigui una política simbòlica, no volem dos o tres barris per any. Si realment és un problema de país, volem una llei de barris amb la mateixa intensitat que la del Govern Maragall, i això era vint barris per any i això volia dir 100 milions de la Generalitat i 100 milions per part, evidentment, dels ajuntaments. I això és el que nosaltres li reclamem. Si realment la política de rehabilitació, si la política del Govern de la Generalitat és, com a mínim, actuar amb la màxima potència als barris del país que ho necessiten, el mateix que va fer Pasqual Maragall; no li demanem ni més ni menys.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

(Pausa.)

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, a veure..., estava intentant endreçar les idees.

Comencem pel pla de rehabilitació, d'acord? Jo crec que he estat bastant clara sobre el nostre compromís amb la rehabilitació i amb el pla de barris. I vostè esmentava el primer Govern; va ser marca dels governs de progrés i volem que sigui marca d'aquests governs, d'aquest Govern actual. Per tant, el compromís amb el pla de barris és absolut. El que li deia és que la quantitat econòmica i, per tant, el nombre de barris beneficiats, doncs, en aquests moments és qüestió de negociació pressupostària i, per tant, veurem on ens porta aquest camí de negociació. Però el compromís, el reconeixement, les transformacions que van tenir la llei de barris i els plans de barris a Catalunya jo crec que són innegables, que en aquests moments, doncs, ho reconeix jo diria que qualsevol grup parlamentari que conforma aquest arc parlamentari. Per tant, absolut compromís amb aquestes dues polítiques.

I el Govern, a més, hem començat a treballar... Jo li deia: és veritat que hem de millorar la convocatòria i tots els recursos que van destinats al pla de rehabilitació, i, per tant, estem actualitzant, eh?, aquest mapa general de necessitats i d'urgències que ens permetrà identificar i prioritzar, com vostè deia, les zones on més cal actuar, i actuar d'una manera més focalitzada –vostè posava alguns barris d'exemples–, doncs, allà on és més necessari.

Alguns criteris que tenim en compte a l'hora d'actualitzar aquests fons i a l'hora d'actualitzar la focalització dels recursos. L'antiguitat dels edificis, per exemple, és un element que ha de formar part d'aquests criteris. Els dèficits estructurals; efectivament, en les últimes convocatòries s'ha focalitzat molt en l'àmbit de l'eficiència energètica, i és important, però hem abandonat altres qüestions, com l'accessibilitat, per exemple, no?, com aquestes millores estructurals, per tant això ho hem de tornar a posar en els criteris que ens han de marcar un prioritzar. La presència de materials perjudicials, com el fibrociment; aquesta és una altra qüestió que hem de tenir en compte. I també els problemes d'ineficiència energètica; no els volem abandonar, però, en tot cas, ha de ser una visió més global.

Per tant, igual que treballem en d'altres àmbits, en el de la rehabilitació volem focalitzar i volem ampliar els criteris d'actuació. Perquè, fixi's, la rehabilitació del parc d'habitatges no només resol els problemes concrets del mateix edifici, sinó que també actua a nivell social en millorar el benestar de la comunitat, i aquest és un as-

pecte que per nosaltres té molta importància. Per tant, invertir en rehabilitació no és només una qüestió a curt termini, sinó que és rendible a mitjà i llarg termini.

Per tant, aquest pla reflecteix la voluntat política d'aquest Govern d'impulsar polítiques que combinin desenvolupament urbà sostenible i millora de qualitat de vida dels ciutadans. Jo crec que amb això queda clar i ben definit i ben expressat el compromís no només d'ampliar el parc d'habitatge, sinó també d'aplicar polítiques de rehabilitació i polítiques de millora de l'espai urbà.

L'acord d'investidura ho marcava, i és així, aquesta ambició d'actuar en 150.000 habitatges. Per tant, la fita és important i és, efectivament, ambiciosa, i és augmentar aquests 12.705 habitatges que en aquests moments han obtingut la concessió fins a aquests 150.000 els propers anys. Per tant, no se li escapa que el repte és majúscul, que el paper del Parlament en aquest àmbit també serà clau, sobretot a l'hora d'aprovar, doncs, pressupostos, no?, per part d'una majoria forta i legítima que ens donin els recursos necessaris.

Per tant, senyor Cid, jo crec que el compromís és clar. Sabem –i vostè ho ha dit i jo ho he expressat també– que aquest és el principal problema que tenen els catalans i catalanes, el de l'accés a un habitatge assequible i digne, la millora de l'espai públic, i, per tant, si és el principal problema que tenen els catalans i catalanes, és el principal repte que tenim com a govern.

Hem posat ja acords i recursos econòmics per començar aquest camí. No serà un camí de solució d'avui per demà, però, en tot cas, el compromís és clar i evident. I esperem, doncs, que en les diferents converses puguem arribar a acords que no puguin fer més que ampliar aquesta ambició i aquesta urgència en l'actuació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'habitatge

300-00033/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. I per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bona tarda. Mirin, dissabte més de 150.000 persones estaven omplint els carrers de Barcelona reclamant el dret a l'habitatge; més de 150.000 persones, tot i que la Guàrdia Urbana s'entesti a donar una xifra que és evident per a tots els que estàvem allà que no és certa. Avui la seva proposta estrella segueix sent parlar d'ampliar el parc d'habitatge amb cinquanta mil pisos que ja va prometre l'expresident Montilla. I ens sembla que no cal ser un *lince* per veure que a la seva proposta d'ampliació estrella, encara que aquesta vegada es fes, li sobren almenys cent mil persones de les que s'havien mobilitzat.

Diumenge el president Illa deia a les seves declaracions que lideraria la resposta a l'habitatge i, com ja s'ha dit, estem veient què vol dir «liderar aquesta resposta a l'habitatge»: avui, precisament, s'ha fet el desnonament d'aquesta família a Barcelona, i ha sigut un desnonament que s'ha fet amb càrregues a aquelles persones del moviment per l'habitatge que avui dia són els que estan de veritat garantint que aquest sigui un dret. Jo crec que és important que tinguem en compte que els drets no són gràcies i que, per tant, no poden dependre només de que s'hagi fet bé o no una burocràcia; això és una responsabilitat de tot el Govern. I és evident també que cal recuperar els pisos i que caldrà tocar privilegis, perquè a vegades dona la sensació que

volem fer política només equidistant; volem fer política ampliant els drets de les treballadores, però sense tocar determinats privilegis, i això l'habitatge no ho permet.

També va dir el president Illa que no es podien donar solucions amb varetes màgiques. A nosaltres ens sembla que en política, i en la vida en general, és molt important no tractar el poble català com si fos idiota, perquè no s'està demanant màgia, s'estan demanant solucions i, per tant, s'està demanant política. Vostès, ara mateix governen a l'Estat, governen aquí a la Generalitat, governen a l'Ajuntament de Barcelona i governen a molts ajuntaments de l'àrea metropolitana. Per tant, haurien de saber a quina instància s'hauria de regular perquè el dret a l'habitatge fos real. El poble català sap que es pot legislar perfectament, i si dissabte es van omplir així els carrers és perquè, al parlar d'habitatge, estem parlant del lloc més bàsic des del que desenvolupem la nostra vida. I quan s'està cridant «S'ha acabat!» lo que s'està cridant és que s'ha acabat la paciència, que no es pot esperar un quinze per cent d'habitatge assequible en deu anys o a que es construeixin cinquanta mil pisos i ens enviïn a viure ves a saber on, o que es trigui en recuperar els pisos d'habitatges turístics i que, mentrestant, tot lo que trobem quan busquem sigui de temporada. Perquè amb el que cal acabar, en última instància, és amb l'angoixa de pensar si hauràs de marxar perquè no et renovaran el contracte, o qui entrarà a viure a l'habitació que es queda lliure, o si podràs viure o no al lloc on t'has criat, hi tens la família, hi tens la parella i hi tens la vida.

Ara mateix –perquè d'això sí que no tenim informes–, no sabem quanta gent no dorm a les nits donant voltes i voltes a què passarà el mes que ve o si li tornaran a apujar el contracte quan acabi l'any i no sabem quantes parelles s'han trencat i no sabem quants fills s'haguessin tingut i no sabem quanta gent s'ha suïcidat perquè s'ha sentit absolutament fracassada per perdre l'habitatge quan això no és responsabilitat seva. El que sí que sabem és que hi ha més d'1 milió d'habitatges en mans de grans tenidors a l'Estat i que sembla que siguin intocables i el que sí que sabem és que a Barcelona més d'un terç dels pisos de lloguer són de grans tenidors.

Vostè, consellera Paneque, l'altre dia va dir que la vaga de lloguers no era el camí i que la mesura no té recorregut de negociació. A nosaltres ens entra la pregunta de per a qui s'està governant, perquè l'habitatge no permet donar respostes amb les que s'intentin recuperar els drets de la majoria sense tocar els privilegis de la minoria perillosa que acumula i especula amb un dret com l'habitatge, i no entenem que es posin al costat del capital estranger i dels fons voltors en comptes de al costat del seu poble; no quan seuen a la bancada de l'esquerra, que és la que hauria de defensar els drets de la majoria, perquè la minoria perillosa ja està sobrerrepresentada en la bancada de la dreta.

No estem parlant d'una gràcia, estem parlant d'un dret humà fonamental que està recollit a l'article 25 de la Declaració universal dels drets humans, a l'article 11 del Pacte internacional de drets econòmics, socials i culturals i a l'article 47 de la Constitució, que sembla que el Tribunal Constitucional només defensa per defensar la monarquia i la unitat territorial. Per tant, no estem parlant de dos costats iguals, no estem parlant d'agents iguals; estem parlant d'un costat que està reclamant que es consideri i que es garanteixi un dret humà fonamental i d'un altre costat que lo que fa és aprofitar-se de que la política no fa la seva feina i, per tant, poden vulnerar constantment aquest dret humà fonamental. Estan intentant reproduir el mateix marc que quan hi ha lluites laborals, però aquí el seu discurs fa més aigües, perquè és absolutament impossible defensar que si es fes una vaga de lloguers suposaria pèrdua de llocs de treball, perquè no genera llocs de treball, i tampoc que hi hauria fuga d'inversions o deslocalitzacions, perquè no poden emportar-se els pisos. Per tant, el que han de saber, el que sí que és impossible, és tramitar milers de demandes per impagament, embargar els comptes de les llogateres que acabin fent vaga o desnonar tothom que deixi de pagar. Si ha sortit tanta i tanta gent al carrer és perquè de l'habitatge ja es parla a casa, a la feina, al bar, amb els amics i amb la família, i ara el que necessitem és que, quan se'n parli aquí, se'n parli per donar solucions d'arrel.

Mirin, tots sabem que en aquest ecosistema mediàtic en el que vivim, tan accelerat, quan una qüestió és notícia tothom corre a fer mocions; tothom corre a fer mocions i aquestes mocions acostumen a quedar enterrades en un calaix perquè el Govern les recupera o no les recupera. Nosaltres no permetrem que aquest malesstar s'enterrí en cap calaix. Jo no em penso moure d'aquí, surti a compte o no surti a compte, doni vots o no doni vots, rendeixi o no rendeixi, perquè pensem –i ho creiem de veritat– que l'habitatge és un dret humà fonamental, que hi ha coses tan bàsiques com el sentit comú de que les cases són per viure i no per especular; que haurien de garantir-se des de la política. Les cases haurien de ser un lloc propi, no per acumular-les, no perquè es deixin buides, no perquè es trossegui i es converteixin en habitacions impagables.

I dissabte es cridava que s'ha acabat perquè estem fartes de saber-nos totes les dades relacionades amb l'habitatge per defensar una cosa tan senzilla com que volem tenir un lloc on viure. Honestament, jo estic farta ja de saber que l'habitatge ha pujat un seixanta per cent en els últims deu anys; que estem fartes de saber que només a Barcelona cada mes hi ha tres intents de suïcidi relacionats amb la pèrdua de l'habitatge. Estem fartes de saber que més de la meitat dels pisos s'estan comprant al comptat. Estem fartes de saber que aquelles que paguem lloguer segurament ho haurem de fer tota la vida i que més el setanta per cent no heretarà cap pis on viure. I ho estem dient una vegada i una altra, i els estem dient que ens ofeguen mes a mes i l'únic que trobem és una sordesa selectiva, perquè venim a dir-los que a Catalunya un de cada deu pisos està buit i ens contesten que en construiran cinquanta mil més. Venim a dir-los que estem deixant-nos quasi mil euros per un pis, que és una habitació amb una placa d'inducció i un lavabo, i ens diuen que faran un tipus de crèdit que es pagarà a ics anys vista i que seran per als joves perquè es tornin a endeutar. I ens agradaria saber si tenen alguna proposta més després d'aquest dissabte, alguna que doni resposta realment al que estem vivint; si tenen alguna resposta per regular el lloguer a un preu que realment sigui assequible, perquè no els estem escoltant parlar d'això.

Mirin, a veure si m'explico. Nosaltres, en una altra època haguéssim anat a un tribunal senyorial i haguéssim demanat que ens abaixessin el delme; o, com estem en el Reino de España, haguéssim anat al tribunal senyorial i haguéssim demanat, *per favor, que nos bajaran el diezmo*. Això era un impost del deu per cent que pagaven aquells que treballaven, aquells que vivien del seu treball, als senyors feudals i a l'església, els amos de tot. Hi ha dos coses fonamentals que ens separen d'aquells temps tan foscos: la primera, que ara no és el deu per cent, és el cinquanta per cent, i això vol dir que la meitat de la nostra feina, la meitat del nostre temps i la meitat del nostre treball se l'estan emportant aquells que viuen precisament de la nostra feina, del nostre sou i del nostre temps; i l'altra és que ara vivim en democràcia, i la democràcia ha de servir perquè precisament la política canviï tot allò que es pot canviar, perquè tot es pot canviar, i serveix també perquè quan la gent s'aixeca i es manifesta i aixeca la veu, se li doni una resposta.

Doncs dissabte la gent es va manifestar, va aixecar la veu i va demanar una resposta, i va ser un punt d'inflexió i un moment històric en la manifestació d'habitatge més gran de Catalunya d'aquest segle, en la qual es reclamaven solucions ja, perquè es vol una casa per qüestions tan bàsiques com poder penjar un quadre i no estar patint per si et treuen la fiança; perquè es volen coses tan senzilles com poder convidar qui vulguis a casa teva a veure el futbol o poder viure amb qui vulguis i no estar pensant en qui entrarà la setmana que ve en una habitació.

És possible i necessari baixar els lloguers; és possible i necessari que els contractes de lloguer siguin indefinits; és possible i necessari que s'aturi des de ja la compra d'habitatge especulatiu, perquè estem perdent tota possibilitat real d'afectar l'estoc d'habitatge ja construït i ja existent i poder-lo incorporar al parc públic d'habitatge. Al final, tothom està dient que vol una casa i que això no hauria de poder

suposar que no es pugui estalviar o fer plans de futur. I els hi volem dir honestament que de la mateixa manera que en aquest país va haver-hi un dia en què la gent va decidir que ja no pagaria més al senyor feudal ni a l'església, hi haurà un dia en què es decidirà que ja no es paga més al rendista, i creiem que no ens podran dir que no se'ls va avisar, perquè 170.000 persones ho van cridar alt i clar el passat dissabte.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és temps de resposta de la consellera, la consellera Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, presidenta. Diputada, miri, efectivament, l'habitatge és un dels espais de referència personal més importants –vostè ho deia– i sentits per les persones, un lloc de protecció, de possibilitats de desenvolupar el nostre projecte de vida. Som conscients que a les nostres vides ha estat important tenir doncs un espai reservat –vostè deia, doncs, per la parella, per la família–, un lloc on convidar amics i visites, una casa, en definitiva, per viure-hi, i escolti, també en som perfectament coneixedors –perquè a vegades sembla que ens expliquin què està passant al món de fora, sap?–, i som perfectament coneixedors de les dificultats d'accés a l'habitatge i que això posa en risc poder tenir una vida digna.

Per tant, de cap de les maneres neguem cap ni una de les conseqüències d'aquestes circumstàncies. La primera decisió política del Govern de Catalunya va ser, precisament, fer polítiques públiques de construcció d'habitatges; començar aquest camí ambiciós i que, efectivament, no solucionarem d'un dia per l'altre, però hem de començar aquest camí, i aquest va ser un dels primers acords que vàrem poder assumir com a Govern i és una de les grans reformes que hem anunciat per als propers anys. A mi m'agradaria que aquestes polítiques es convertissin en polítiques estructurals i que els recursos que siguem capaços de destinar-hi es converteixin en recursos estructurals dels pressupostos de Catalunya, d'aquesta tercera gran transformació doncs que hem de viure, on l'habitatge, efectivament, és un dels principals problemes.

I ho dic amb aquest llenguatge perquè la gent dels barris més empobrits, més depauperats, són també, doncs efectivament, els de renda més baixa, i això ho estan esperant i, a més a més, ho mereixen. I ens preocupen especialment els grups de població que tenen, efectivament, dificultats per accedir a un habitatge digne i que mereixen aquesta preocupació i que mereixen solucions. La taxa d'emancipació dels joves té un ampli marge de millora; de fet, la majoria de les persones que es van manifestar aquest cap de setmana eren persones joves. L'evolució dels últims anys ens porta a que únicament el vint per cent de joves menors de trenta-cinc es poden independitzar en aquests moments. Vol dir que el vuitanta per cent, no; i aquesta és una de les pitjors taxes en l'àmbit europeu.

La nostra obligació és aquesta, diputada, donar solucions. I jo, si em permet la reflexió..., vostè i jo –jo segurament més– tenim el privilegi i la responsabilitat i l'honor de poder parlar des d'aquest faristol, i jo de formar part d'un govern que dona solucions. Jo també l'hi suggeriria: a part de venir aquí a mostrar el seu enuig i afartament, jo crec que també fora bo –i li estenc la mà– que puguem treballar possibles solucions, perquè vostè, dels deu minuts, solució..., sincerament..., vaja, la vaga de lloguers, que ja li dic que des del Govern considerem que aquest no és el camí; que el camí és oferir un parc d'habitatge públic suficient perquè l'accés a l'habitatge doncs estigui garantit, sobretot per a les rendes que més ho necessiten i per a la classe mitjana i per a la classe treballadora, i per tant, aquest Govern no anirem ni a cop de moció ni a cop d'interpel·lació. Per mi és un plaer poder parlar d'habitatge i donar-li resposta, però els acords de govern des del primer dia..., i marcar l'habitatge com un objectiu des del primer dia d'aquest Govern va ser clar i evident, i aquest camí seguirem.

I li diré més: el problema de l'habitatge és general a tot Catalunya i no té una solució simple; no es poden donar tampoc missatges tan simplificats i prop del populisme. L'estan patint especialment ciutats i capitals de demarcació, que és on aquest problema és més acusat, ciutats on vostès també governen. Per tant, també una miqueta de rigor i una miqueta doncs de..., en fi, a l'hora d'afrontar els problemes, doncs de... Si ens trobem davant d'un problema tan complex que afecta tot Catalunya, jo crec que fora bo emmarcar-lo amb la serenor, amb el rigor, amb l'aportar propostes més enllà de mostrar l'enuig.

Perquè, fixi's, a ciutats on vostès governen, capitals de demarcació, jo també lleigeixo amb inquietud, no?, que la meitat dels habitatges es lloguen en menys de vint-i-quatre hores; que ha crescut un 392 per cent el nombre de persones que mostren interès per cada lloguer; que prop de tres mil famílies a Girona viuen en relloguer –dades de Caritas–; que el vuitanta-sis per cent dels habitatges de lloguer tenen un cost mensual superior a nou-cents euros; que les persones interessades en compartir pis es dupliquen cada any, o que patim creixements superiors al tretze per cent interanual. Jo també estic farta d'això; jo també tinc inquietud per aquesta situació a la meua ciutat de Girona. I deu comprendre que l'aproximació que hem de fer des del Govern és la d'aportar solucions, més enllà de les proclames i dels afartaments.

Per tant, jo crec que, sigui del color que sigui l'alcalde, alcaldessa de ciutats que es troben davant d'aquesta problemàtica, des del Govern –i, per tant, demanaria que des del Parlament també– es puguin aplicar polítiques efectives i que trobin solucions a aquesta situació, i efectivament existeixen rendes mitjanes i baixes que en aquests moments estan superant, i de molt, el trenta per cent de destinació dels seus recursos, dels ingressos a la llar, i aquesta és una situació efectivament insostenible, però –els hi deia– el principal problema que tenim a Catalunya és que el parc d'habitatge públic no és suficient per la demanda que hi ha; aquest és el problema de fons. Llavors hi ha polítiques, que hem parlat en la interpellació anterior, que complementen, i marcs normatius que ens han d'ajudar, efectivament, a lluitar contra aquesta fuga que estem tinguent de lloguers tradicionals a modalitats que, efectivament, no són per les quals estava previst, com el lloguer de temporada. I hem de parlar del règim sancionador i hem de parlar d'aquest cos d'inspectors que, efectivament, han d'assegurar l'aplicació, doncs, d'aquest règim sancionador.

Per tant, compartim, diputada, que l'habitatge és un dels factors més importants de risc de reculada en aquests moments en la igualtat d'oportunitats, de l'equitat, de l'esperança d'una vida digna per part de les famílies, sobretot dels més joves, eh?, en la seva capacitat d'emancipació. I, per tant, insistiré en explicar les polítiques que volem desplegar des del Govern, però polítiques realistes que es puguin aplicar. És això el que hem de fer. I li torno a estendre la mà a que ens puguin fer aquelles aportacions que creguin que puguin anar en el camí d'aconseguir, també, entre d'altres, aquest quinze per cent d'habitatge públic i de gestió pública.

En aquests tres minuts, li faré un repàs, per si ho vol complementar, o per si ho vol contestar, o per si ho vol valorar, doncs, d'aquests cinquanta mil habitatges que volem incrementar d'aquí al 2030, de protecció oficial, de lloguer assequible tots ells, de titularitat pública, i que pensem que han d'anar destinats a la gran majoria de la classe treballadora i classes mitjanes a Catalunya. Passa per fer aquesta reserva de solars públics per construir habitatge públic de lloguer, com li deia. En aquest sentit, tant la secretaria d'Urbanisme com l'Incasòl ja fa setmanes que hi treballen. Els ajuntaments estan tinguent una bona resposta, i, per tant, mostren el seu interès a col·laborar amb aquesta primera convocatòria al febrer del 2025. Això és una eina, jo crec, de col·laboració amb els ajuntaments. I, per tant, confiïm en que amb aquests solars, doncs, puguem assumir una part no poc important d'aquests cinquanta mil habitatges.

També accelerar la transformació de sòls residencials destinats a habitatges de protecció oficial.

També incentivar la inversió per generar habitatges. Calculem, com li deia, que aquesta primera convocatòria del primer trimestre del 2025 vagi avançant, en la línia d'avançar en aquest camí.

Agilitzar les tramitacions urbanístiques perquè no triguem tant. Pensem que des de que tenim un sòl, no solar, fins al lliurament de les claus a les famílies, en aquests moments a Catalunya estem trigant cent mesos. És un període de temps totalment inacceptable, inassumible. Per tant, si tenen propostes en termes d'agilització de la tramitació urbanística, també seran molt benvinguts. Quan tenim solars, fins al lliurament de les claus de família són seixanta mesos. Estem obligats a reduir aquests terminis.

Ajuts als joves per finançar la compra d'un habitatge de segona mà gràcies a aquesta nova figura, que tenim confiança des del Govern, doncs, que funcioni, d'aquest habitatge de preu limitat, un habitatge definit amb una figura similar a la de l'HPO, protegit, que mantindrà aquesta categoria.

I, per tant, el que fem és passar habitatge en aquests moments lliure, del mercat lliure, a una modalitat protegida, sobretot pensat..., vaja, pensat per a joves menors de trenta-cinc anys.

Facilitar també mecanismes d'adquisició d'habitatge a través del tanteig i retracte; una possibilitat també que tenim, que volem potenciar i que volem incrementar.

En fi, veig que se m'esgota el temps. Aquestes són les propostes que amb el primer acord de govern vam posar sobre la taula. I com li dic, jo l'animaria que, a part de mostrar el seu enuig, doncs, ens poguessin fer arribar aquelles propostes de millora i que jo crec que han d'anar encaminades a un objectiu que sí que compartim, imagino, penso, vull creure, que és l'ampliació de l'habitatge de titularitat pública.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara és el torn de rèplica per part de la diputada Laure Vega. Disposa de cinc minuts per fer la rèplica.

Laura Fernández Vega

Si ho meu li sembla enuig, imagino que no estava dissabte a la manifestació, perquè la veritat és que jo estic bastant tranquil·la. Llavors no són tan perfectament coneixedors, segurament, de moltes d'aquestes realitats.

Si volen parlar de realisme, varies coses. Primer, sona una mica estrany que quan nosaltres portem un any al govern de Girona i, en canvi, vosaltres heu passat per aquest Govern, pel Govern de l'Estat i pel Govern de la Generalitat, ara s'intenti fer responsable aquest ajuntament. És una cosa que s'intenta fer molt; també es va fer en el seu moment amb l'Ajuntament de Barcelona, amb Colau, ara ho estan intentant amb nosaltres a Girona.

Bé, tenint en compte el percentatge, perquè nosaltres estem en *una*, a aquesta ciutat s'estan aixecant vuitanta-vuit «vivendes», precisament per l'Incasòl, de caràcter públic, a Girona, i s'està limitant ja l'habitatge turístic i s'està avançant bastant més. I aquest matí, en canvi, no s'ha desnonat a cops una família d'un habitatge que fos públic a Girona.

D'altra banda, si volen realisme, a mi m'agrada molt lo que ja s'ha fet en aquest país. Podem recordar de nou la nova economia catalana. Es va recuperar l'estoc d'habitatge públic de tots aquells pisos que no tenien rendes baixes o no hi vivien els propietaris. Està bé quan es presideix un govern i una institució històrica com la Generalitat mirar lo que es pot fer i lo que es podia fer, perquè la política pot fer-ho pràcticament tot.

De fet, és que a mi m'agradaria saber quin és el seu model, perquè al final lo que estem fent és continuisme del model que va establir Aznar quan va liberalitzar el sòl.

I em molesta especialment que intentin tractar les nostres propostes –que les reiteraré, evidentment– com si no existissin, com si no fossin possibles. Nosaltres esgrimim i ens fem nostre l'èxit de la regulació als Països Baixos en el lloguer i en la

prohibició de la compra per especulació; el d'Àustria, amb un parc públic d'habitatge social, on més de la meitat de la gent avui viu en un habitatge que té algun tipus de protecció social.

I això es va fer no intentant fer coses de no tocar els privilegis d'uns pocs, sinó, precisament, amb tot lo contrari; va haver-hi un estoc de moltíssimes taxes que estaven destinades a tot allò que tenia a veure amb luxe. En aquell moment, eren carros de cavalls, en aquest moment hauria de ser una altra cosa. Però, precisament, es va fer agafant els diners dels que més tenen i repartint-los per poder fer habitatge públic, social i popular. I el cas de Viena és exemple mundial.

També ens podem fer nostre el fet de que a Anglaterra ja s'està parlant, com ara li parlarem, dels contractes de caràcter indefinit; és a dir que no et puguin fer fora de casa teva als cinc anys o als set anys si ets un fons voltor.

I també ens fem nostre el model suís, el de les cooperatives d'habitatge, que garanteixen que aquests habitatges que construïm no hagin passat al mercat privat i segueixin especulant.

Propostes, molt senzilles; si escolten la gent que es manifesta i ens escolten a nosaltres, algunes idees haurien de poder tenir, perquè tenim competències en matèria d'habitatge. La baixada de preus de lloguer... Perquè ara mateix amb lo que es regula és amb el preu de mercat. I aquí és lo que s'ha de decidir, si això pot ser un negoci o si no pot ser un negoci. A ningú se'ns acudiria que una cosa, per exemple, com la salut quedés absolutament dins del mercat. A ningú se'ns acudiria que, quan tens un càncer, l'única opció fos anar-te'n a un hospital privat, que a mesura que el càncer va pujant poguessin anar pujant els preus. Això ens sembla una distopia, no? Doncs a mi em sembla una distopia que això pugui passar amb el lloc on vivim, honestament.

Llavors, baixada de preus de lloguer, contractes indefinits i que no hi hagi lloguer turístic ni de temporada, i moltes altres propostes que es poden fer i que essencialment han de tenir a veure..., perquè el problema no és només que no tinguem un parc públic d'habitatge gran, el problema és que amb l'habitatge es pugui fer negoci, el problema és que hi hagi la possibilitat d'acaparar i d'especular. Aquest és el problema. I no és un problema només de les grans ciutats, perquè a la Cerdanya no s'hi pot viure, perquè a Puigcerdà el preu mitjà és de 880 euros; a Salt, de 800, i a Reus, de 650. Anem escoltant una vegada i una altra com semblaria que només és un problema d'una part del país, quan això travessa absolutament tot el país.

I em sap greu, perquè me'n vaig una mica del tema, però em sembla flagrant que avui que coneixíem que s'ha acabat de desmuntar o que s'està acabant de desmuntar l'oficina tècnica del pla pilot de la renda bàsica universal, que és una mesura que *de facto* acaba amb que hi hagi rendes per sota del llindar de la pobresa, ens diguin que lo que més els hi preocupa sigui que hi hagi rendes per sota del llindar de la pobresa. O sigui, honestament, hi ha certes coses que haurien de ser de caràcter universal. I això..., la única diferència és legislar-les. Una d'elles hauria de ser el repartiment de la riquesa i una altra hauria de ser l'habitatge.

Llavors, que ens intentin tractar d'utòpics quan tenim altres països, també dins del marc europeu, que estan legislant i que estan fent que l'habitatge no sigui una mercaderia; quan tenim altres països que han avançat en aquest estoc d'habitatge tocant determinats privilegis, i altres països que estan fent que els contractes siguin indefinits, potser no estic dient cap bogeria.

Potser el problema és que ens ho intenten col·locar d'aquesta manera i el que acaba semblant és que lo que nosaltres diem no forma part del sentit comú, lo qual és bastant qüestionable tenint en compte la manifestació massiva de dissabte, i que el sentit comú seria que certs privilegis s'han de seguir mantenint i que nosaltres només podem fer política sense molestar ningú. I això no hauria de ser l'objectiu d'aquesta legislatura.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per tancar aquesta interpellació, és el torn de rèplica de la consellera. Quan vulgui.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Bé, almenys li haig d'agrair que reconegui la feina que està fent l'Incasòl i, a més, li haig de dir que aquesta promoció que vostè ha anomenat específicament ve del Govern anterior i nosaltres ho continuem impulsant.

Però, fixi's bé, ja que n'ha fet esment: l'Incasòl està construint, o estava construint..., o està construint encara, a un ritme d'uns dos-cents, tres-cents pisos l'any. Això és clarament insuficient. Necessitem dotar de més recursos i agilització, les dues coses. D'acord? Per tant, això són propostes concretes.

Fins a on podem arribar? Doncs l'objectiu que ens hem marcat és que hi hagi una construcció de 1.100-1.200 habitatges anuals per part de l'Incasòl, eh?; estic parlant de promoció directa de l'Incasòl. Per tant, sí, l'Incasòl està treballant a Girona i a tot Catalunya, però hem d'intentar que d'aquests dos-cents passem a aquests 1.200 per poder assolir aquests objectius.

I jo només li feia la reflexió que, davant d'un problema tan complex i que afecta tot Catalunya, doncs assenyalar governs concrets, en fi, a mi m'ha semblat, què vol que li digui, populista. Com que ara estan tots alineats, no?, doncs ara acusem un govern en concret. Jo li feia la reflexió, doncs, que aquest és un problema complex i que no es resoldrà d'avui per demà, i que hem marcat com a prioritari, i que hem marcat una línia a treballar.

Li poso d'altres polítiques que podem posar en marxa. Una, que ja ve del Govern anterior també, que és la contenció de les rendes de lloguer. Tindrem novament dades d'aquest trimestre; hem de veure també com evolucionen. Nosaltres confiem en aquesta definició de zones, d'àrees de demanda forta i acreditada, i veure, doncs, com aquesta contenció de rendes pot anar precisament a disminuir aquestes rendes de lloguer.

Però això ha d'anar complementat..., perquè efectivament s'han donat fugues, no?, o pensem que s'estan..., a la llum de les dades, eh?, que s'han d'analitzar també bé, però a la llum de les dades, que estem tinguent contractes de temporalitat que no ho són realment. I, per tant, aquí jo li proposava..., doncs estem treballant el règim sancionador; estem treballant un cos d'inspectors que pugui actuar en aquests àmbits. Això són propostes concretes de millores concretes.

Llavors, bé, a mi també m'agradaria que em diguessin, més enllà de parlar clar... Vostè em parla de models d'èxit ja arribats a l'èxit. Però és que hem de fer el camí i hem d'arribar a aquest quinze per cent. I jo li pregunto: «Com vostès pensen, a part de la vaga de lloguers..., com pensen vostès arribar aquí?» Perquè diuen: «No és només aquest el problema.» És el problema fonamental: no tenim un parc d'habitatge públic a Catalunya, per la densitat de població que tenim, per la demanda que tenim i pel creixement que esperem els propers anys. És aquest el problema de fons i és aquest el problema que hem de resoldre.

Amb altres polítiques normatives? Sí, i tant. I tenen el nostre compromís. Facin-nos propostes i les valorarem. Per tant, insisteixo que, a part d'apuntar el problema i posar el focus al problema –que el coneixem tots: la manca d'accés d'habitatge assequible a Catalunya, i no cal que m'ho expliqui vostè, que això jo crec que és una diagnosi que compartim tots–, l'important és quines polítiques fem i quin camí hem de recórrer: normatiu, d'ampliació del parc, de polítiques de rehabilitació, d'habitatge dotacional també..., no n'hem parlat, però també, com podem millorar i facilitar l'habitatge dotacional a les nostres ciutats. De tot això.

Jo, miri, és que, clar, li puc continuar explicant les propostes, però m'agradaria poder-les contraposar amb algunes de les seves, hi insisteixo. Llavors, escolti'm,

amb aquest minut que em queda, jo..., aquest és el nostre acord de govern, aquest és el nostre compromís; són les polítiques que he explicat a través de la llei de barris en la interpellació anterior: millorar les polítiques de rehabilitació, veure com actuem amb l'habitatge dotacional... Tot això són línies que estem treballant. Si vostès pensen en línies concretes, complementàries o de millora de les que estem plantejant que es puguin fer, doncs la porta de la conselleria és oberta per poder-ne parlar i poder-les complementar. De veritat que estaré encantada de fer-ho.

Ara, anar assenyalant i apuntant el problema i fer veure que aquesta consellera o aquest Govern no ha marcat l'habitatge com una prioritat, doncs a mi això sí que em sembla distòpic.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials

300-00011/15

Iniciem ara el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I té deu minuts, per exposar aquesta interpellació, el diputat Pere Lluís Huguet Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, presidenta. Bones tardes. Mirin, des del Partit Popular, hem cregut convenient presentar una moció, una interpellació al Govern de suport als sectors productius i inversions empresarials. Creiem que Catalunya... El Partit Popular volem que Catalunya torni a liderar el desenvolupament, a liderar la inversió, a liderar l'ocupació. I per això crec que ja han passat cent dies de govern i creiem que és el moment oportú per dir que passem de les bones paraules als fets. I per passar de les bones paraules als fets, necessitem racionalitzar la despesa pública de la Generalitat, d'aquesta mastodòntica Generalitat. Necessitem adaptar..., tindre un marc fiscal estable. Necessitem seguretat jurídica per a les inversions. Sense això, no aconseguirem tornar a ser líders en la inversió, liderar el desenvolupament. I això és lo que, des del Partit Popular, volem per a Catalunya.

Miri, no tenim un marc fiscal estable, i això és fonamental per a qualsevol persona, qualsevol empresa, que vulgui invertir a Catalunya. Tenim quinze impostos propis. Tenim impostos inclús per l'emissió d'òxid de nitrogen dels avions que aterren als aeroports catalans. Tenim... Teníem –perquè se'n va declarar la nul·litat– fins i tot un impost per a les comunicacions electròniques, que, per sort, el Tribunal Constitucional va declarar inconstitucional per coincidir el fet impositiu amb l'IVA. I estem a l'espera de que s'inventin més impostos. Ara, amb la negociació, el Partit Socialista, dels pressupostos de l'Estat, quins impostos nous tindrem? Aquí, amb els pressupostos que té de pactar el senyor Illa i que ens portarà aquí –sembla que ara es retarden– quins impostos nous? L'empresa necessita estabilitat, necessita un marc fiscal estable.

Però, a més, necessitem seguretat jurídica. Seguretat jurídica que vam perdre per la llei de transitorietat jurídica el 2017 i que va comportar la pèrdua de set mil empreses a Catalunya. Tenim de fer que tornin i tenim de demostrar aquesta seguretat jurídica. I lo que no podem fer és donar aquesta inseguretat jurídica. Miri, jo soc de Tarragona. Hard Rock. Vostès són conscients de que el 2014 es va fer un concurs públic que es va adjudicar el parc del Hard Rock? El 2014. Que a aquesta empresa se li van reclamar 3 milions d'euros per formar part del concurs i després una fiança de

10 milions d'euros, que ha pagat? Què farem amb el Hard Rock? Senyor conseller, què farem?

Som conscients que si continua això així estem davant de la major indemnització de responsabilitat patrimonial que pot tindre de pagar la Generalitat de Catalunya? Llei de contractes. És un concurs públic que es va adjudicar a una empresa. I portem deu anys esperant. L'informe d'impacte ambiental està en un calaix. Quina seguretat jurídica podem donar a les empreses que vulguin invertir a Catalunya si les seves inversions entren en els jocs polítics i s'amaguen en un calaix? La Generalitat presideix el Consorci del Parc Recreatiu de Vila-seca i Salou, que té la facultat per convocar el ple d'aquest consorci i aprovar el PDU, el pla director urbanístic. No ho fa des de mesos. Per què? Perquè entra dintre del joc polític. I lo que fem és posar en perill les inversions al Camp de Tarragona, les inversions a Catalunya, i donar aquesta inseguretat jurídica que farà que no serem..., tornarem a no ser els líders de l'economia del nostre..., d'Espanya.

Però, escolti'm, no s'acaba aquí. Miri, escolti, el Hard Rock al final va ser una decisió del Parlament, amb una llei en la qual s'estava parlant de 700 milions d'inversió, dos mil llocs de treball per al Camp de Tarragona. I no ho dic jo, eh? Ho diu l'alcalde de Salou, el senyor Pere Granados, que és de vostès, que és del Partit Socialista, que diu que és la millor inversió que hi haurà, que crearà nous llocs de treball i dinamisme econòmic i que, a més, desestacionalitzarà la temporada turística. Això ho diu l'alcalde del Partit Socialista a Salou.

Miri, i després, escolti'm, aquests últims dies, ahir mateix, Repsol va confirmar que té paralitzada la inversió a la planta de Tarragona. Els 1.100 milions d'euros que anaven per a una ecoplanta i un electrolitzador d'hidrogen, el més gran que hi hauria a Espanya, i que s'està plantejant traslladar-lo a Portugal. Jo no sé si són conscients de lo que representa això. A Tarragona el trenta per cent del PIB és la indústria química. Dona 35.000 llocs de treball induïts la indústria química. La indústria química, que, si complim l'agenda 2030, els combustibles fòssils es tenen de reduir a quasi la meitat, amb lo qual sobren refineries. Tarragona pot ser una de les refineries que tanquin. Saben lo que representa això?

I, escoltin, i amb la primera inversió –la primera– per descarbonitzar, la primera inversió que es fa per descarbonitzar, per anar a l'hidrogen verd, la primera, que és Repsol, per fer aquesta transformació de la indústria del refinat, doncs, escoltin, li posen un impost a Madrid que ara després pacten... Ara jo, la veritat, ho he intentat mirar, amb lo que es va aprovar l'altre dia al Congrés i no sabem si continuarà l'impost, no continuarà l'impost... Això no pot ser. Necessitem estabilitat. Necessitem que l'Administració de la Generalitat, l'Administració de l'Estat donin suport a les inversions.

Perquè, si no, Tarragona es convertirà en la Detroit del sud d'Europa, quan van abandonar-la totes les empreses. I necessitem que la Generalitat impulsi aquesta descarbonització. I a Tarragona tenim els elements necessaris per fer-ho i la indústria necessària per fer-ho. Però el que no pot ser és que la primera, ho repeteixo, la primera inversió que es fa per fer això es troben absolutament deseparats per les administracions públiques. I creiem que, *pues*, o fem un canvi de la situació fiscal tant a Catalunya com a Espanya, si no el que al final els que perdrem som els ciutadans de Catalunya i som els ciutadans de Tarragona.

Però escolti'm, senyor conseller, m'agradaria també que, diguéssim, faran com els bascos, que van demanar a l'Estat que els hi traguessin certes..., la possibilitat de negociar aquest impost perquè les empreses basques no el tinguin? Què farem? Però, per exemple, el Hard Rock..., li demano que ens digui què farem amb el Hard Rock. Som conscients que hi pot haver una indemnització? La indemnització major que tingui d'haver pagat la Generalitat per l'import de la inversió. Què farem? Continuarà al calaix?

Per tant, creiem que és el moment de posar-nos a fer feina i aquí ens tindrà a nosaltres. Ens tindrà el Partit Popular al costat i ens tindrà al costat per recolzar tot lo que siguin les inversions a Catalunya, per recolzar que hi hagi un sistema fiscal estable, perquè hi hagi seguretat jurídica. No pot ser, ho repeteixo, que una empresa tingui al calaix les coses perquè entra el joc polític del Parlament. I ho repeteixo: deu anys, des que es va invertir. Per tant, escolti, conseller, a nosaltres ens tindrà al costat.

Creiem que hem de fer una racionalització de la despesa pública. Ens trobem que hem d'abaixar els impostos. Quins impostos? Als trams més alts? El major deute públic? Això no pot ser. Necessitem fer una auditoria dels 368 organismes que té la Generalitat per saber quins són realment efectius i són necessaris respecte d'aquells altres que segurament no són necessaris. Lo que passa és que en comptes d'això, lo que estan fent, el senyor Illa ara, és crear més organismes. Hem de posar fi a aquesta Generalitat que cada vegada creix més, que té cada vegada més funcionaris, cada vegada més... Perquè no ho podem..., l'empresa, que al final és qui paga els impostos junt amb els ciutadans, no pot suportar-ho. I necessitem racionalitzar-ho tot.

I, per tant, sàpiga, conseller, que ens tindrà al costat, al Partit Popular ens tindrà al costat per treballar perquè Catalunya torni a ser la que lideri el creixement, la que lideri les inversions i la que lideri l'ocupació dels treballadors a la nostra terra. Per tant, sàpiga que ens té al costat, però que necessitem posar-nos a treballar ja. Prou de bones paraules i posem-nos a treballar.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és la resposta del conseller d'Empresa i Treball, de l'honorable Miquel Sàmpel Rodríguez. Quan vulgui.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, presidenta substituta o en funcions. Diputades, diputats... Diputat Pere Lluís Huguet, a veure, davant d'aquesta situació que vostè representa tan patètica, doncs a mi m'agradaria dibuixar-li la realitat amb dades. I la realitat amb dades és que la fortalesa del teixit empresarial ens dona com a resultat que una població similar a la d'Àustria i que és superior a la de Dinamarca i a la de Finlàndia, té un PIB, que és el PIB català, superior al de Portugal o el de Finlàndia, per exemple; amb una ràtio de les exportacions respecte al PIB, que supera el trenta per cent i que és superior també al de Dinamarca i al de Suècia; amb unes exportacions que per primera vegada superen la barrera de 100.000 milions d'euros.

I en el context estatal, tenint un setze per cent de la població, generem el disset per cent de l'ocupació i un dinou per cent del PIB. Malgrat la geopolítica que estem travessant –Rússia, Ucraïna, l'Orient Mitjà i la crisi energètica que, per exemple, hem patit–, el PIB té tendència sempre positiva. El creixement de l'economia catalana és del 2,6 per cent el 2023, quan el de l'eurozona va ser del 0,4. Vull destacar-li que el més intens sempre és el de la indústria, que ha estat d'un 3,5, el PIB al segon trimestre del 2024, a la indústria va ser del tres per cent, per sobre també de l'eurozona, que és del 0,6 per cent.

Tots els sectors, absolutament tots, evolucionen de forma positiva, però la indústria, torno a destacar, amb un 20,6 del VAB, més del cinquanta per cent si comptem tots els serveis que li són compatibles, és líder estatal amb un vint-i-dos per cent del VAB industrial –tot això li estic parlant de l'any 22– amb més de 32.000 empreses, un 18,1 per cent del VAB estatal, un augment del cinc per cent interanual en el segon trimestre de l'any 24.

Quant a la inversió estrangera, el primer trimestre del 24 s'ha generat una inversió per valor de 316 milions d'euros, tres vegades més que el mateix període de l'any 23. Pel que fa a l'ocupació, i aquest tema crec que és el més rellevant, la població ocupada ha augmentat un 1,4 interanual el tercer trimestre del 24 i l'atur es situa en un 8,8 per cent. Estem al costat, per tant, dels que generen riquesa i ocupació.

Des d'Acció, senyor Huguet, atenem més de 37.000 empreses i acompanyem més de dinou mil projectes que mobilitzen més de 2.200 milions d'euros. Hi han ajuts a més de 1.800 empreses per internacionalitzar-les, recolzar-les en la recerca, el desenvolupament i la innovació i en les noves estratègies.

Pel que fa al pla nacional d'industrialització, s'ha unit en la línia de la Unió Europea en cinc eixos que són: la sostenibilitat, la digitalització, l'ocupació de qualitat, les infraestructures i el sòl industrial i el finançament i la dimensió empresarial. Com li deia, alineat del tot amb les polítiques europees avançades.

Tot això s'ha fet des de la concertació, acordat amb sindicats i patronals i amb un creixement industrial que ha girat entorn a l'economia circular, les infraestructures industrials i la transformació digital. S'estan generant més llocs de treball, més estables i de més qualitat. I el nou pla nacional d'industrialització, que va del 26 al 30 i que es basa en els criteris del senyor Draghi i Letta, versaran sobre la transició verda i la transferència digital.

Quant a les inversions, és evident que es confia en Catalunya. I això va amb el que vostè deia, perquè ni més ni menys que 9.602 filials s'han establert a Catalunya, un seixanta-vuit per cent més que fa deu anys. Generen un vint per cent de l'ocupació, són el trenta per cent del volum de negoci i el quaranta-set per cent de les exportacions, de forma especial també, com li deia abans, amb el sector industrial.

I per què? Doncs perquè l'ecosistema, la cadena de valor –i per exemple, li poso com a exemple, l'automoció– genera la confiança que vostè deia que no existeix. Per exemple, amb el tema de Chery i Ebro, que aquest dissabte passat va generar la fabricació del primer vehicle d'aquesta coalició o digui'n vostè «matrimoni», si ho prefereix. Tot això gràcies a infraestructures de primer nivell com el port, l'aeroport i també el port de Tarragona, fent menció del que deia vostè.

Tarragona. El vint-i-cinc per cent dels ajuts d'Acció són per a Tarragona. El trenta per cent de la inversió mobilitzada de projectes subvencionats per Acció són per a Tarragona. Li poso tres exemples. Els ajuts d'alt impacte, dels quals un tretze per cent dels projectes són per a Tarragona, però gairebé un 38,7 per cent dels imports són per a Tarragona. El pla Reindus, des de l'any 2021, cinquanta-set projectes a Tarragona, 14 milions d'euros per a una inversió acumulada de 160 milions d'euros. I vostè ja coneix perfectament els fons de transició nuclear.

Quant a les inversions, parlo també de Tarragona. Inversions estrangeres captades per Acció el 23 –rècord històric–, 880 milions d'euros, un cinquanta-u per cent per a Tarragona. Creació de tres-cents llocs de treball. Destacar el projecte Kronospan, a Tortosa, de panells de fusta, per exemple. En els darrers tres anys, vint projectes d'inversió associada de 996 milions, el quaranta-set per cent de Catalunya a Tarragona. Creació de 682 llocs de treball. Anunciar, per exemple, també el tema de la coreana Lotte a Mont-roig del Camp, que vaig anar a visitar personalment. És evident que hi ha un suport per al sector productiu català i de forma especial per a Tarragona.

Inversions i reinversions, darreres setmanes a Tarragona: vaig participar a la inauguració de la nova línia de producció a Essity, a Puigpelat, amb una inversió de 24 milions d'euros. Recentment, hem visitat Nedschroef, amb la nova planta a Constantí. Hem seguit i hem visitat, com li deia abans, la que serà la nova planta de bateries a Mont-roig.

Al sector químic, com vaig tenir l'altre dia l'honor de poder clausurar les accions que hi havia en les jornades de l'AEQT, a Covestro, per exemple, l'any 22 es van reinvertir 240 milions d'euros i fa poc anunciaven 51 milions d'euros més, amb el suport del Govern, per descarbonitzar una de les seves plantes.

Suport a la descarbonització; al costat de les empreses que hi vulguin fer front. El CO₂ només té tres possibilitats: la captura, ser emmagatzemat o ser usat. I això és clau a nivell de medi ambient i a nivell de competitivitat de les empreses catalanes i de Tarragona. Calen avenços en recerca i transformació, en processos químics que transformin el CO₂ en matèria útil. Calen mesures legislatives urgents, senyor Hu-

guet. Les emissions a Catalunya se situen en 40 milions de tones de CO₂, i això penalitza, amb taxes creixents. I això és el resultat: un desavantatge competitiu.

Cal alinear esforços perquè és una qüestió cabdal de país. Presentem tres actuacions. Una primera que és crear l'ecosistema. Com? La Vall de l'Hidrogen de Catalunya, element dinamitzador. De moment, acord de govern més estatuts validats i en la recta final per a la construcció de l'associació d'empreses i institucions que estructurin la cadena de valor. L'objectiu: la dotació i impuls de projectes més transformadors en l'ús de l'hidrogen verd i la descarbonització per la indústria.

El segon, pel que fa a la cadena de valor: suport a la indústria emergent, incentius, solucions i suport a la generació d'un indicador auxiliar de béns i components relacionats.

I el tercer, la recerca més el desenvolupament i la transferència de tecnologia. I vull destacar el centre de descarbonització de la indústria de Catalunya en àmbits com la petroquímica i la siderúrgia, el ciment i d'altres. El centre ha rebut 5 milions d'euros del pressupost del 2023, 5 milions d'euros durant l'any 24 i 20 milions addicionals del programa STEP de la Comissió Europea. En total, 30 milions basats i per buscar solucions tecnològiques per a la captura i ús del CO₂. Aquestes aportacions s'han fet a través del Departament de Recerca i Universitats i l'ICIQ, un dels tres socis implicats en la iniciativa, junt amb la Universitat Rovira i Virgili i amb l'Eurecat.

Des del departament, hem reconegut set projectes estratègics: Esteve, BASF, Repsol II, Azco Nobel, Sandoz i Ercros. Crec que hem fet prou per Catalunya i per Tarragona, senyor Huguet.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Senyor Sàmper, senyor conseller, doncs, imagini's si això..., totes aquestes dades que ens ha llegit, si això és així, imagini's si dotem de seguretat jurídica i un marc fiscal estable; imagini's lo que podem aconseguir, si tot això és cert. Jo no li dic que no. Jo crec que no m'ha escoltat. Jo lo que li he dit és que vull ser líder. No vull ser un més. Vull ser..., que Catalunya lideri.

I li posaré una dada ben simple: any 2023, Institut Nacional d'Estadística –fonts oficials–, inversions a Catalunya, totalitat d'inversions estrangeres a Catalunya: 4.644 milions. Més o menys lo mateix que a València. Inversions a Madrid: 15.323 milions d'euros. No liderem, senyor Sàmper. I vull..., i nosaltres, des del Partit Popular, volem que Catalunya lideri.

I ja l'hi repeteixo, si aquestes dades són certes, doncs, vostè imagini's lo que podríem ser si a més dotem d'un marc fiscal estable, seguretat jurídica i aprimem la Generalitat. Imagini's lo que podríem fer. Podríem estar per davant de Madrid. D'aquests 15.000 milions d'euros d'inversió estrangera.

Per tant, nosaltres, ho repeteixo, lo que volem no és ser una comunitat autònoma més; no volem ser... com quals..., com València; volem liderar. I per liderar tenim de fer un canvi important, ho repeteixo: tindre un marc fiscal estable per a les empreses, tindre seguretat jurídica.

I no m'ha contestat lo que li he preguntat: que faran amb el Hard Rock? Què faran? Continuarà al calaix de la taula l'informe ambiental? Convocaran el consell directiu del consorci? A Tarragona ens interessa molt saber-ho, perquè una de les grans inversions que hi ha pendants a Tarragona és aquesta. I ho repeteixo, veurem què passa, portem deu anys des que es va adjudicar el concurs públic a Hard Rock, la inversió. Deu anys.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

President... Diputat Huguet, miri, escolti'm, en relació amb les qüestions que vostè manifestava sobre la fiscalitat, que ho ha dit a la primera intervenció, que ho ha reiterat a la segona, dir-li que no seré jo qui li faci a vostè saber que la política és complicada. Vostè ho ha viscut amb el seu partit, doncs, per exemple, amb les decisions que han pres a la Unió Europea aquesta setmana, en referència a l'elecció de diferents comissaris i comissàries; comissàries, en aquest cas. I, per tant, la complexitat és evident, que ho és a tot arreu, també ho és, evidentment, en aquest Parlament de Catalunya, en la direcció, en l'executiu d'aquest Govern de Catalunya.

I, per tant, no hi entraré, les qüestions són les que són, les dificultats són les que són. També ho són a Madrid. Difícil d'arribar a conclusions en referència als impostos bancaris o de les energètiques. Deixem-ho córrer, és complex. Espanya és complexa. Catalunya és complexa. Europa...

Em sap greu que dubti que les dades que li he donat són reals. És evident que són reals. Quan les estava referint, les estava traient d'Acció. Vostè les pot anar a mirar en qualsevol moment. Són dades que hi pot tenir el seu accés qualsevol persona que ho pretengui.

I, després, dir-li una cosa: l'economia catalana creix més que la de la resta de l'Estat. La de l'Estat creix menys que la de Catalunya, i això és una obvietat. Miri, em sap greu –per vostè, en aquest cas, eh?, no per Catalunya, per Catalunya no em sap gens greu, però és la realitat. Està creixent amb una fortalesa, doncs, més gran que la de la resta de l'Estat i que la de la resta d'Europa. I d'això el que hauríem de fer és estar contents i aprofitar aquesta dinàmica, doncs, per en comptes de venir aquí a l'atri del Parlament de Catalunya i dir que tot va tremendament malament i que les coses podrien anar mil vegades millor si governessin vostès, per descomptat, doncs jo crec que el que s'hauria de dir és quina és la realitat. I les dades són les que hi han perquè no se les inventa ni un conseller, ni un president, ni un govern; són les que hi han: 0,2 punts per sobre de l'economia estatal, que creix molt per sobre de l'economia mitjana de l'eurozona. Aquesta és la realitat. I per a aquesta realitat hi ha hagut un lideratge aquest any d'exportacions. I per a aquesta realitat hi ha hagut un lideratge que ha arribat a tenir una exportació aquest any que, per primera vegada a la història, ha arribat als 1.000 milions d'euros.

Home, miri, parlem de moltes altres coses, parlem de moltíssimes altres coses que són millorables. Ara, en el referent econòmic és complicat trobar llacunes, perquè realment les coses funcionen bé. Que poden funcionar millor? Home, sempre; això crec que seria un acte d'arrogància, doncs, pretendre dir que això no és així. Sempre es pot millorar. Sempre podem trobar encara, doncs, mecanismes per generar el que vostè ha dit en la seva primera intervenció i que penso que sí que és rellevant, que és generar més confiança, més seguretat jurídica.

Jo li ben asseguro que això ho estem intentant aconseguir. És a dir, estem intentant aconseguir que hi hagin uns mecanismes de confiança entre tots els actors socials, els sindicats, les patronals. Per què? Doncs perquè només amb aquesta concertació social, perquè només amb aquesta confiança recíproca i mútua serem capaçs de generar llocs d'ocupació, que, en definitiva, és el que es pretén. Generar riquesa és generar ocupació. I el que pretenem és generar ocupació de qualitat. I això només pot passar si tenim, hi insisteixo, més riquesa.

Escolti'm, el tema del Hard Rock, que li preocupa moltíssim –ja m'ho ha preguntat dos vegades–, vostè sap perfectament com està. És a dir... (*veus de fons*) Sí, home, sí, sí, sí. Vostè sap que hi han uns pactes que s'han acordat, que estan publicats, que estan penjats a internet i que diuen, doncs, que s'ha tornat a una legislació que era

l'anterior. I això vostè ho sap, com tothom –com tothom–, absolutament com qualsevol persona que hi hagi a Catalunya.

I si el president ha dit que es portaran a terme els dos pactes d'investidura que s'han dut a terme, doncs, això implica que s'haurà d'estar a aquesta legislació anterior que hi havia, i veurem què diu el promotor, i veurem què diu al més aviat possible. No li puc dir res més, perquè dir alguna cosa més seria fer una mica de fantasia i aquesta crec que no és la meva obligació.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interp·l·lació al Govern sobre els drets laborals

300-00037/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interp·l·lació al Govern sobre els drets laborals. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts. I per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

(Pausa llarga.)

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, honorable president. Il·lustres diputats, diputades... Conseller Sàmper, gràcies per vindre aquesta tarda. Sé que té faringitis, i espero que ben aviat es recuperi. Vull dir que moltes gràcies per vindre.

Conseller Sàmper, abans d'interp·l·lar-lo, permeti'm que m'adreci al conjunt de l'hemicicle, i abans de fer-ho com a diputat, permetin-me que ho faci com a persona amb discapacitat. *(L'orador s'emociona.)* Fa més de set anys de la darrera intervenció d'un diputat amb discapacitat reconeguda oficialment des d'aquest honorable faristol i avui recuperem la paraula i en tenim l'oportunitat gràcies a Junts per Catalunya. Moltes gràcies, i visca Catalunya! *(Aplaudiments.)*

I els explico això perquè les persones amb discapacitat som gairebé el deu per cent de la població catalana i, segons Nacions Unides, gairebé el quinze per cent de la població mundial i cal vetllar per la nostra representació política tal com es fa amb la paritat; de fet, que jo sàpiga, dels 135 diputats d'aquesta cambra, soc l'únic diputat amb una discapacitat i seria magnífic que en les properes eleccions, dels 135 diputats, com a mínim tretze fossin persones amb discapacitat. Independentment dels partits, els puc ben garantir que hi ha persones amb discapacitat molt ben preparades i disposades a lluitar també pels drets de les persones amb discapacitat. Ara bé, només els grans líders són capaços de veure les capacitats de les persones més enllà de les limitacions.

Ara, si m'ho permeten, m'adreçaré a vostès com a diputat. Aquest desembre es compleixen divuit anys des de que l'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar la Convenció dels drets de les persones amb discapacitat, conscients que els drets humans no són una realitat per a les persones amb discapacitat –desembre de 2006; de fet, l'Assemblea General de Nacions Unides va constituir el Comitè dels Drets de les Persones amb Discapacitat per supervisar l'aplicació o no d'aquesta convenció. Doncs bé, avui els he portat els informes i les observacions que elabora el comitè denunciant les vulneracions dels drets humans en les persones amb discapacitat per part de l'Estat espanyol. L'Estat espanyol és dels estats que més vulneracions acumula; és a dir, a l'Estat espanyol no hi ha normalitat; el que hi ha són vulneracions de drets humans i, conseller, suposo que, sent jurista especialista en drets humans, deu saber de què li estic parlant.

I, per ser més conscients, aportem-hi dades. El company Salvador Vergés sempre diu que cal parlar amb dades; ho farem amb dades. Miri, la població a Catalunya, a

data 1 de gener de l'any 2000, era al voltant de 6,2 milions de persones; la població a Catalunya a data 1 de gener de l'any 2023 ja era de gairebé 7.900.000 persones –dades d'Idescat, no són meves, són d'Idescat. És a dir, la població a Catalunya va créixer al voltant d'un vint-i-vuit per cent, o per sobre del vint-i-vuit per cent. Pel que fa al nombre de persones amb alguna discapacitat reconeguda oficialment, mirin, a data 1 de gener de l'any 2000, a Catalunya hi havia gairebé 246.000 persones amb discapacitat; a data 1 de gener del 2023, el nombre de persones amb algun tipus de discapacitat reconeguda oficialment ja érem més de 677.000. El creixement va ser per sobre del 175 per cent –vint-i-vuit per cent, 175 per cent–: més de 677.000 persones i més de la meitat en edat laboral. Ara mateix m'agradaria saber si algú d'aquesta sala dubta per un segon de la rellevància del pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat perquè tot això a Catalunya no passi, pacte nacional que va promoure i va impulsar el president Quim Torra l'any 2019. Algú de vostès creu que això no és prou rellevant? Més de 677.000 persones amb discapacitat; de fet, si hi afegim famílies, pares, mares, parelles –alguns d'ells ens acompanyen avui aquest aquesta tarda aquí dalt–, això, aquesta realitat impacta sobre milions de persones a Catalunya.

Però hi ha una dada que encara ens hauria de preocupar molt més i ens hauria de fer pensar molt més. Mirin, fa vora de quaranta anys, gairebé el vuitanta per cent de les persones que tenien algun tipus de discapacitat reconeguda oficialment en aquell moment havien nascut amb ella. Avui, per diferents motius, gairebé el vuitanta per cent de les persones que tenim algun tipus de discapacitat l'hem adquirit al llarg de la vida. Per això, també voldria fer-li arribar una abraçada i tot l'escalf al vicepresident segon de la Mesa, el diputat David Pérez, i desitjar-li que la seva indisposició mèdica no li generi cap limitació temporal ni permanent; de fet, diputats, diputades, jo mateix sé què és viure veient, i he hagut d'aprendre a viure a les fosques. El que m'ha passat a mi, com a tantes altres persones, els pot passar a qualsevol de vostès demà mateix. I, si m'ho permeten, aquestes dades no només ens donen una mica de context, sinó que sens dubte formen part també del gran repte demogràfic que tenim a la nació. No podem parlar només de les persones que arriben, sinó que cal que també parlem de com gestionem els canvis de les vides de les persones que en formem part. De fet, si analitzem bé la Convenció dels drets de les persones amb discapacitat i n'eliminem amb discapacitat –sorpresa–..., Convenció dels drets de les persones –de totes les persones–..., els parlo de drets humans, de dignitat, de justícia social, de drets laborals, d'igualtat d'oportunitats, fonaments importantíssims per a una Catalunya lliure, forta i digna. A Junts per Catalunya valorem les capacitats professionals i tenim molt clar, tal com estableix l'article 27 de la convenció de Nacions Unides, que el treball és essencial...

El president

Diputat, li queden dos minuts.

Isaac Padrós i Suarez

...–gràcies, president– per a una vida plena. Sis-centes setanta-set mil persones, de les quals 325.000 estan en edat laboral, això sí, amb una taxa d'ocupació del vint-i-vuit per cent, *només* del vint-i-vuit per cent.

Conseller, els drets laborals de les persones, de totes les persones, són responsabilitat del seu departament, i l'objectiu de la meua interpellació és molt clar. Miri, el seu departament ha de tenir..., ha de ser clau en generar oportunitats laborals dignes per a totes les persones. Per això l'hi demano: crearà una llista pública de les empreses que sí compleixen la llei general de la discapacitat a Catalunya? L'hi pregunto: l'article 170.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que les inspeccions de treball són competència del seu departament. Quantes inspeccions de treball adreçades al compliment de l'LGD s'han dut a terme en aquests dies –en aquests més de cent dies des que vostè és conseller– i quantes infraccions s'han detectat?

Conseller, quines mesures prendrà per acompanyar les empreses en el compliment de l'LGD? Conseller, Catalunya compta amb un teixit d'entitats –fundacions la majoria d'elles– que treballen per la inclusió de les persones amb discapacitat al mercat laboral ordinari. Quin suport els donarà a aquestes entitats? Conseller, considera que cal reforçar la Direcció General d'Economia Social? En cas afirmatiu, ens pot explicar quina estratègia té pensada per al tercer sector –cooperatives, autoempreses? Li pregunto, per exemple, per la fragilitat evidenciada dels centres especials de treball, accentuada davant de la sentència del Tribunal de Comptes anunciada ahir.

Conseller, tinc tres preguntes més, que li faré després, però sí que m'agradaria acabar –si m'ho permet, president. Fa uns dies, el president Illa, en un acte, deia que no hi ha cap gran país sense grans empreses. Nosaltres, des de Junts per Catalunya, li diem –ho dic perquè, si l'hi vol fer arribar al president, doncs em farà un gran favor–: que un gran país té grans empreses, però aquestes grans empreses estan liderades per grans persones que, sens dubte, generen grans oportunitats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, l'honorable senyor Miquel Sàmper i Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper i Rodríguez)

President, diputats, diputades... En primer lloc, permeti'm, senyor Padrós, agrair-li de forma molt sincera el seu to, el qual comparteixo –l'hi haig de dir– jo diria que pràcticament al cent per cent.

És fonamental que es visibilitzi aquesta qüestió per avançar cap a una societat més inclusiva, on totes les persones, independentment de les seves capacitats, tinguin accés a oportunitats laborals justes i a condicions dignes. Estic d'acord que calen polítiques actives en aquest sentit. I aquí els centres especials de treball tenen un paper fonamental com a pont entre l'exclusió i la plena integració laboral. És indiscutible que són un referent d'inclusió i una oportunitat perquè moltes persones amb discapacitat puguin desenvolupar-se professionalment. Ocupen unes 24.000 persones amb discapacitat, amb més de quinze mil amb especials dificultats d'inserció, i en dos anys s'ha incrementat en quasi un quinze per cent la contractació de persones amb discapacitat d'especials dificultats. Aquesta deu estar d'acord amb mi que és una gran dada. Per tant, el Govern de la Generalitat considera que els dos-cents centres especials de treball que actualment hi ha a Catalunya són una peça fonamental i indispensable al nostre país. Per això hi estem esmerçant esforços i recursos.

És cert que no tots aquests centres estan fent una funció per a la qual van ser creats. És cert també que hi han problemes quant al funcionament. Però nosaltres, senyor Padrós, hem arribat al Govern fa poc, i en aquests primers cent dies, a través del secretari de Treball i del director general d'Economia Social, hem visitat set centres especials de treball i també hem volgut reunir-nos amb una desena més de centres especials de treball. Hem fet trobades i reunions amb el Comitè Català de Representants de Persones amb Discapacitat –Cocarmi–, la Federació Catalana de Discapacitat Intel·lectual –Dincat– i amb la Federació de Centres de Treball com a entitats referents del sector. També amb la Taula del Tercer Sector, com és indispensable. Per tant, estem fent una primera diagnosi de la situació en la que ens trobem i vostè descrivia, i no dubti que treballarem per millorar-ho.

Si m'ho permet, vull parlar-li de, primer, l'infrafinançament dels CET, que ha estat la tònica recurrent durant l'última dècada. La Generalitat ha hagut i ha de continuar suplementant per poder donar cobertura al manteniment dels llocs de treball de les persones amb discapacitat contractades en els CET. Aquesta és la situació. Això es deu a la falta de proporcionalitat de repartiment dels pressupostos que es fa des de la conferència sectorial obeint criteris generals de distribució segons indicadors que no estan directament relacionats amb la creació i el manteniment de persones amb

discapacitat en els CETs. És a dir, tot i fer una normativa que subvenciona per cada treballador amb discapacitat, de fet, no es té en compte el nombre de persones que hi ha contractades en els CET. Aquest fet provoca que a Catalunya, on hi ha molta contractació –estem per sobre del percentatge de població, que és el setze per cent–, no arriben aquests diners.

Segona. Quant al finançament de la Generalitat, aquest any s'ha incrementat de nou el pressupost dedicat als CET. S'han destinat 164 milions d'euros en subvencions del Departament d'Empresa i Treball.

I aquests diners, cap a on van? Doncs, li faig una pinzellada dels diversos programes que beneficïen l'activitat dels CET. Primer, un suport al salari que permet garantir el manteniment dels llocs de treball. Segon, el programa d'equips multidisciplinaris de suport. Tercer, el programa Invest, relacionat amb el treball protegit. I quart, subvencions per als llocs de treball ocupats per persones amb discapacitat i afectades per l'envelliment prematur, una realitat molt freqüent en aquestes discapacitats. I li vull destacar aquesta darrera, precisament, perquè era una línia reclamada recurrentment pel sector que es publicarà aquest any de forma anticipada per a l'any 2025 amb 2,7 milions d'euros.

Aquest pressupost reforça el nostre compromís amb els centres especials de treball per fer avançar el país socialment i econòmicament de manera més justa, integrant les diferents capacitats i potencialitats de les persones que en formen part.

Però, a banda del tema del finançament, ens enfrontem a altres reptes com, primer, la baixa qualificació del personal que fa les tasques d'acompanyament i seguiment de les persones amb discapacitat; l'assignació de tasques poc qualificades a persones amb discapacitat que treballen als CET, i tres, finalment, però gens menor, hem de fer front al canvi de paradigma per part de l'empresa ordinària en la inserció de les persones amb discapacitat.

Ens trobem que hem entrat al món dels CET una tipologia d'empresa que utilitza els CET com a eina de subcontractació de multiserveis o *facility services*, amb alta rotació de personal i per donar resposta al compliment de la quota de reserva de contractació de persones amb discapacitat i que no ajuda a aconseguir l'objectiu pel qual van ser pensats i creats.

Finalment, el gran tema és que només l'1,1 per cent del total de les persones treballadores amb discapacitat que treballen en un CET s'acaben inserint en l'empresa ordinària, cosa que hauria de ser un dels grans objectius a millorar.

Les tres causes principals que impedeixen que aquest percentatge augmenti són, en primer lloc, per desconeixement o per falta d'informació sobre les oportunitats existents per part dels propis treballadors amb discapacitat. En segon lloc, la manca d'interès per part de les empreses ordinàries cap a aquest col·lectiu, una realitat que posa de manifest la necessitat d'una major sensibilització i compromís empresarial, en el qual s'ha avançat molt, però en el qual queda moltíssima feina per fer. Finalment, no podem oblidar l'adequació de les mesures de suport adequades per facilitar la inserció laboral, que són imprescindibles per garantir l'èxit d'aquest procés.

Per tant, tot i que l'objectiu dels CETs ha de ser el de formar i dotar d'eines persones amb discapacitat per poder ser inserides al mercat ordinari, en la realitat som conscients de que això no succeeix. I si volem avançar, cal que abordem aquests reptes de manera conjunta i decidida i és el que farem.

Com? Doncs algunes de les línies del pla d'acció són aquestes: noves bases de convocatòria per simplificar la tramitació i justificació en la línia de simplificació administrativa d'aquest Govern; fer un registre dels CETs; campanya de sensibilització en col·laboració amb la Direcció General de Relacions Laborals que fomenti la contractació de persones amb discapacitat, destinada principalment a les empreses amb menys de cinquanta treballadors –hem d'arribar a més i més empreses; treball conjunt amb el SOC per fer reserva d'un percentatge del pressupost total per a persones amb discapacitat en el conjunt del programa del SOC, especialment en

formació; programa amb la Secretaria de Formació Professional per impulsar les acreditacions de competències en general i amb especial èmfasi en el col·lectiu de persones amb discapacitat –aquest Govern s’ha proposat treballar de forma transversal i ho farem amb el Departament d’Educació i Formació Professional per assegurar la capacitat professional pertinent–; establir mecanismes que fomentin la inserció en l’empresa ordinària per part dels CETs, mecanismes que, en cap cas, vagin encaminats a penalitzar els centres on, per qualsevol circumstància, la inserció al mercat laboral ordinari és molt més complicada; desenvolupar, intensificar i fer un seguiment del mandat de la Convenció sobre els drets de persones amb discapacitat de Nacions Unides.

Diputat Padrós, efectivament hi ha camp per recórrer en aquest àmbit, però ni comencem de zero ni anem enrere en les empreses ni en el conjunt de la nostra societat. No sé, diputat, si ara, com havia anunciat en la seva primera intervenció, farà més preguntes concretes. Crec que al final de la seva primera intervenció n’ha fet quatre o cinc. Esculli vostè com vol fer la seva segona intervenció.

Li haig de dir, però, que m’agradaria molt poder tenir l’oportunitat de poder-li contestar –més enllà de les preguntes que faci ara, que, evidentment, no tindrè temps amb els cinc minuts– a la seva primera intervenció, que ha durat pràcticament el setanta o el vuitanta per cent, perquè penso que val la pena, paga la pena que parlem més de la primera que de qüestions concretes, que poden perfectament ser respostes amb una simple carta, correu electrònic. Però vostè ha parlat de coses que penso que són molt més importants que les qüestions que estava dient ara al final.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Ara ja estic més tranquil, no patiu. Conseller Sàmper, perfecte, el dia que vulgui en parlem, perquè i tant que són importants. Hi ha moltíssimes persones que necessiten resposta i encara no la tenen.

I, de fet, caldria que tinguéssim en compte una idea a nivell de conjunt de la societat, els drets de les persones amb discapacitat no són drets socials, són drets humans. (*Alguns aplaudiments.*) Cada una de les conselleries que forma un govern s’hauria de fer responsable i, liderant la bandera de la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat, fer-se càrrec de tot allò que té a veure amb el seu departament, vinculat també als drets humans i per tant, als drets de les persones amb discapacitat. Perquè, les persones amb discapacitat, sap què passa quan ens incorporem al mercat laboral ordinari? Que deixem de ser receptors de serveis i passem a ser també generadors de serveis.

Mirin, fa uns anys, per desgràcia, vam compartir una pandèmia. Sí? Tothom se’n recorda. Vostès recorden el que suposa, el que vam viure tots, a nivell d’estar aïllats, al marge dels altres, aquest aïllament social, el confinament? Vostès saben els milers i milions de persones que hi ha arreu del món que cada dia vivim confinats de la resta? No se’n fan el càrrec. Francament, sembla fins i tot que no existim. Si us plau, que algú agafi el toro per les banyes i que comenci a fer alguna cosa.

Miri, avui parlem de drets laborals, però és un dels pilars per promoure la vida independent. Conseller Sàmper, vostè fa quatre dies era independentista. M’imagino que vostè sabrà el que vol dir això de promoure una vida independent i tenir aspiracions a la vida. (*Aplaudiments.*)

És més, miri, li’n diré una altra: com s’ho farà per parlar amb la consellera Paneque? Perquè vostè sap que, segons la Cambra de Comerç de Barcelona, la ineficiència de Renfe i Rodalies provoca, va provocar l’any 2023 més o menys 120.000 jornades laborals de pèrdua. És a dir, aquest és l’impacte econòmic que tenen les

empreses. Però vostè sap la quantitat de persones que tenim dificultats afegides a la vida que per culpa de la ineficiència de la Renfe, Rodalies, per falta d'accessibilitat, per falta de puntualitat, no només tenim dificultats afegides a la vida, sinó que a més a més no arribem a la feina, perdem la feina...? Després ens diuen que les persones amb discapacitat o arribem tard o perdem la feina perquè agafem més baixes.

El president

Diputat, li queden dos minuts...

Isaac Padrós i Suarez

No, perdoni, això va per aquí. Què farà? Com defensarà també els nostres drets? I no només els nostres, els de tots els catalans? Drets laborals.

Gràcies, conseller. Quan vostè vulgui.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, president. Gràcies, diputades, diputats... De veritat que no acabo d'entendre com ha trobat vostè la forma per fer el canvi brusc de passar de parlar dels drets de les persones amb discapacitat a parlar de que si jo era o no era independentista. Penso que ha malbaratat l'oportunitat d'arrodonir un discurs de vostè que era senzillament impecable. Vostè ha fet avui un discurs impecable en un setanta i un vuitanta per cent i probablement en un noranta per cent i no sé qui li ha dit «mira d'intentar col·locar-li alguna pinzellada al senyor Sàmpel, aviam si el desgastem» i crec que s'ha equivocat. I l'hi dic perquè vostè, i me'n vaig al setanta per cent del seu discurs impecable, tenia tota la raó del món. I jo li ofereixo a vostè el departament en la seva vessant de Treball al cent per cent, perquè tot el que ha dit vostè, al cent per cent, jo l'hi subscriu, absolutament tot.

I li diré més: quan jo era conseller d'Interior vaig tenir una persona d'aquestes que..., hi ha una llei que vostè coneix perfectament, que obliga que les empreses que tinguin més de cinquanta treballadors hagin de tenir una persona amb disminució o discapacitada, digui-li vostè com vulgui; la persona que jo tenia, l'hi dic amb tota la franquesa, i que recordaré tota la vida, que em va treballar millor era una persona amb discapacitat.

Per tant, el que vostè avui ha explicat quan vostè ho explicava, li ben asseguro que m'ha arribat al més profund del meu cor. I no estic parlant ara..., fent política, li estic dient el que he sentit. Per això li dic: no sé per què ha fet això de fer aquest trencament, de passar del que era el tema de la seva interpellació..., vostè m'estava interpellant amb la forma que m'havia de fer, vostè ha volgut introduir uns elements de drets humans; sobre aquests elements jo li dic que l'hi subscriu al cent per cent. Jo li dic, a més, que li poso a la seva disposició, torno a dir, tota la part del Departament de Treball, hi insisteixo, des de la Secretaria de Treball tots els departaments que hi hagin i que vostè necessiti perquè puguem treballar de forma conjunta, però m'ha fet una interpellació després a mi, a títol personal, que no veig a què tocava, i molt menys la de Rodalies i trens. No sé què tenen a veure els trens i les Rodalies..., de la forma que vostè ho ha explicat (*veus de fons*) –de la forma que vostè ho ha explicat– amb el que era el tema de la seva interpellació.

En qualsevol cas, dit això, que li haig de confessar que no m'ha agradat (*remor de veus*), el vuitanta per cent de la seva interpellació no només m'ha agradat, m'ha encantat –m'ha encantat. L'hi dic així de clar, i com que m'ha encantat, li reitero que, per treballar junts en això, vostè em tindrà sempre a la seva disposició a mi i a tot el departament.

Penso que Catalunya s'ha de significar per estar sempre al costat de les persones més vulnerables. Això és una obvietat, i si no ho fem bé, vol dir que ho hem de fer

millor. I si ens estem equivocant, vol dir que hem de resoldre els problemes i les traves que estem posant per fer-ho millor. Això és així, i, per tant, miri, no cal que en parlem més.

Torno a dir, senyor Padrós, té a la seva disposició, hi insisteixo, per millorar aquelles coses que siguin millorables, la conselleria de Treball en aquest cas, de forma especial una direcció general, que és, vostè ho sap, la que inclou aquestes qüestions. Tot i així, jo li diria que són totes les direccions generals que depenen de la Secretaria General de Treball.

I, hi insisteixo, siguem capaços, d'en comptes de posar traves, intentar posar solucions suposo que a aquestes coses que vostè vol millorar. I l'hi torno a reiterar, i amb tota la sinceritat: amb mi al costat, les podrem millorar perquè això sigui molt millor a partir d'ara, sense cap mena de dubte.

Al seu costat, senyor Padrós.

El president

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació de l'Administració de justícia a Catalunya.

Interpellació al Govern sobre la situació de l'Administració de justícia a Catalunya

300-00034/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Conseller, avui parlem d'un tema de què no acostumem a parlar en aquesta cambra ni en general, però que és un servei imprescindible, que és l'Administració de justícia. I en aquesta interpellació, a banda de fer-li algunes preguntes i alguns comentaris, voldríem traslladar-li el nostre model, el model d'Esquerra Republicana de justícia.

I ho farem amb deu ítems. I el primer d'ells és que considerem que és un servei públic de primer ordre. L'Administració de justícia, com deia, és un servei públic essencial, imprescindible i que garanteix la igualtat d'oportunitats, amb uns professionals que cada dia realitzen una gran tasca. I des d'aquí començar amb un agraïment a tots els treballadors que s'hi dediquen cada dia: administració, gestors, auxiliars i tot el personal de justícia.

I cal posar en relleu, precisament, que quan governen les esquerres s'inverteix més en justícia; que quan governen les dretes és quan la partida pressupostària és major en matèria de justícia. I vull recordar que precisament el novembre de 2021 en aquest Parlament es va aprovar una moció, a instància del seu grup parlamentari, del Partit dels Socialistes, que instava a incrementar el pressupost destinat a l'àmbit de justícia fins a arribar al 2,5 per cent del pressupost total de la Generalitat, la creació de nous òrgans judicials, i a reduir el termini per cobrir les baixes. Per tant, la pregunta és: ho faran possible?, ho faran ara, que tenen aquesta responsabilitat? Així esperem que sigui, per nosaltres.

Un altre punt que volíem destacar és el català a la justícia. Nosaltres considerem, i ha de ser així, que el català ha de ser un requisit i no un mèrit. De fet, no pot ser d'una altra manera, i així es recollia en l'acord entre Esquerra Republicana i el PSOE per a la constitució de la Mesa del Congreso de los Diputados. Per tant, el que demanem des d'aquí és que insti els seus companys de Madrid, al Gobierno, a modificar la llei orgànica del poder judicial per recollir com a requisit el català. La llengua catalana no té un ús normal a l'àmbit de la justícia, i ho sabem. Només el set per cent de les resolucions judicials són dictades en llengua catalana; hi ha jutjats, com a Mollet del Vallès, en què aquesta xifra encara és pitjor: només són el 0,5 per cent,

les resolucions judicials en llengua catalana. Per tant, el que hem de fer és revertir aquesta situació. Fa una setmana el Congreso aprovava la llei de dret de defensa, que permet el català a tots els tribunals, i creiem que aquesta és la línia i que hem de seguir avançant perquè el català sigui una llengua judicial.

Un altre punt molt rellevant seria una administració de justícia àgil i propera. A la digitalització, en els darrers anys, amb Esquerra Republicana al capdavant, s'hi han destinat molts recursos i cal continuar perquè això sigui així i, per fi, acabar amb el fax i el paper als jutjats.

I més jutjats i més plantilla, aquest és el tema estrella, no?, i separar els jutjats de primera instància i instrucció. I és que existeix un dèficit clar d'òrgans judicials a Catalunya que fa insostenible aquesta situació i que fa que els treballadors estiguin desbordats. Les condicions empitjoren, perquè falta plantilla, per no parlar de les baixes: hem de treballar per reduir el temps que triguem en cobrir aquestes baixes dels professionals que s'hi dediquen, a la justícia. I òrgans judicials: no es tracta d'anar creant jutjats si no els dotem de personal, si no els dotem de mitjans. Però és que el mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya xifrava en la seva memòria anual que a Catalunya hi falten uns cinquanta òrgans judicials. Per tant, l'emplacem a que torni a parlar amb el Ministerio de Justicia i el Consejo General del Poder Judicial perquè així sigui; perquè, si comparem els recursos humans de Barcelona i Madrid, la diferència és escandalosa.

D'altra banda, sobre la llei orgànica d'eficiència del servei públic de justícia, que precisament el Congreso també va aprovar fa unes setmanes, amb aquest repte de transformar la justícia, amb aquest canvi de model a nivell organitzatiu i processal, com pensa aplicar aquesta nova reforma aquí a Catalunya?, com pensa implementar aquest model?

I, enllaçant amb el tema de més recursos, més jutjat, i més plantilla, ara parlem d'un tema que és d'actualitat: la multireincidència. En molts casos erròniament, perquè moltes d'aquestes persones no poden ser reincidentes, perquè encara no tenen una condemna, encara no tenen una sentència condemnatòria. Però avui on volem posar el focus en l'abordatge d'aquesta reincidència, perquè malauradament s'està posant el focus en l'enduriment de les penes, en fer-ho tot a cop de Codi penal, i nosaltres considerem que aquesta no és la solució. La solució no és més Codi penal, més penes i més gent a les presons, perquè l'únic que farem és que tindrem més gent a la presó i que haurem de construir més presons però no evitarem els delictes, no evitarem els tipus delictius. I a més hem de tenir en compte que ha de ser proporcional, la pena, al delicte comès. Per tant, nosaltres considerem que cal abordar-ho des d'una altra perspectiva. I, miri, no perquè jo sigui d'Esquerra, d'esquerres i tot és bonisme, sinó que també ho diu la síndica de greuges, també ho diuen estudis que s'han fet a diferents països europeus.

Per tant, li voldríem preguntar quin és el seu model de justícia, per quin model de justícia aposta vostè. Perquè nosaltres, des d'Esquerra Republicana, ho tenim clar: cal abordar la multireincidència de forma transversal, no des del punitivisme, sinó des de la situació socioeconòmica, els problemes d'accés a l'habitatge, les feines precàries i, quan estem parlant de l'àmbit de l'Administració de justícia, amb més jutjats, perquè per molt que endurim les penes, si després els jutjats estan col·lapsats i les executòries no poden tirar endavant, de res servirà modificar el Codi penal.

I en aquest sentit voldríem esmentar l'estratègia nacional d'«obertalitat» penitenciària, que de fet el Govern d'Esquerra Republicana, la consellera Gemma Ubasart, va presentar fa uns mesos, que era aprofundir en aquest model propi català, basat en la cohesió social, i les dades són clares: quan hi ha un règim obert, la taxa de reincidència és molt menor, hi ha més rehabilitació. Per tant, el que hem de fer no és endurir les penes ni règim tancat, sinó apostar per aquest model propi català, de reinserció i rehabilitació. I, mirin, el nostre model, com deia..., cohesió social: les penes han de ser igual per a tothom, independentment del color de pell, del cognom que

tingui aquesta persona, i l'expulsió no ha de ser mai –mai– la solució, sinó que ho hem d'abordar des de la perspectiva de la cohesió social i la inclusió.

I en aquest punt un altre aspecte que voldríem destacar és la feminització, perspectiva de gènere i atenció a la víctima. Ahir commemoràvem el 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Erradicació de les Violències Masclistes, i volem fer referència a les violències masclistes, a les víctimes que fan aquest pas, que interposen una denúncia, que arriben als jutjats després d'haver patit una agressió, de ser víctimes de violència masclista, i el que es troben en molts casos és que acaben sortint víctimes també de violència institucional. I és que no pot ser que quan una víctima arriba al jutjat el que es trobi davant és un jutge o un fiscal que no té empatia, que no les escolta, que no té aquesta perspectiva de gènere, que les talla, que té el seu agressor al costat. Perquè no podem permetre que la víctima surti pitjor del jutjat de com ha entrat, perquè llavors el sistema ha fallat, ha fallat a aquestes dones. I als espais judicials, per sort, en els darrers anys s'han fet moltes inversions per fer que víctima i agressor no s'hagin de trobar, però hem de continuar, perquè no tots els jutjats, encara, tenen aquesta disponibilitat.

I fer esment que Catalunya, segons consta també a la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, és el territori on es deneguen més ordres de protecció, les ordres de protecció denegades superen les ordres de protecció que s'accepten. I llavors nosaltres el que li vam dir al president del Tribunal Superior de Justícia és si, després d'aquestes ordres de protecció denegades, alguna d'aquestes dones que la va sol·licitar i no va ser acceptada va ser una de les dones assassinades, perquè llavors seria també responsabilitat del sistema, que hauria fallat a aquestes víctimes que van demanar protecció que no van trobar. Per tant, tenim molta feina a fer en aquesta matèria, en matèria judicial.

Com deia, tot això també és la perspectiva de justícia restaurativa, que és el nostre model: una mirada feminista que posi el focus en la víctima, i no el punitivisme per punitivisme.

I, abans d'acabar i passar a altres temes, el següent punt –perquè veig que només em queda un minut–, parlar de les beques, les beques per oposicions. Catalunya no té una tradició opositora, però això cal revertir-ho, perquè necessitem jutges i fiscals catalans, perquè són coneixedors de la llengua catalana, del dret civil català, del dret propi i de la realitat del nostre país. Però tenim un procés antic i classista, que fa que només pugui oposar qui s'ho pot permetre, qui tingui recursos econòmics. Hi ha més gent que oposa a Sarrià que a Singuerlín, el meu barri de Santa Coloma de Gramenet, perquè molta gent no es pot permetre cinc anys sense treballar i, a més, pagant el tutor per oposar. I no podem permetre que cap persona que vol oposar a Catalunya no ho pugui fer perquè no s'ho pugui permetre per mitjans econòmics. Això cal revertir-ho, cal fer més beques i continuar amb aquest programa de beques.

Aquest és el model d'Esquerra Republicana, una administració de justícia feminista, per a tothom, garant d'igualtat d'oportunitats, de drets i llibertats. Perquè una altra forma de fer justícia és possible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, l'honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, més enllà de la cortesia parlamentària, li agraeixo el to constructiu de la interpellació. Intentaré donar resposta als deu punts. Jo portava un esquema..., s'adequa bastant al que vostè planteja, i estic dubtant si agafo punt per punt i els contesto o vaig al meu esquema... Faré la primera opció en la primera part i la segona en la segona part de la intervenció.

Vostè deia, per això, al començament de tot: la justícia és un servei públic de primer ordre. Absolutament d'acord; amb una apreciació gens menor, perquè això es viu: quan treballa –i la consellera que vostè té asseguda al costat ho sap prou bé–, és un servei que depèn d'un altre poder, en bona part. Per tant, no és en aquest sentit homologable a la resta de serveis, sobre els quals tenim una plena competència, sinó que hi ha, a més a més, la dependència d'un altre poder i el creuament de competències amb altres administracions, l'Administració de l'Estat, i això és el que fa particular aquest servei, no?

De tots els punts que ha parlat, a veure, jo crec que estem en un moment processal, si se'm permet la paraula, en què no hi ha grans discrepàncies sobre la diagnosi, sobre la diagnosi que falten jutges, que hi ha una mobilitat excessiva; en el tema del català, que és escandalosament insuficient l'ús... Jo crec que ens posaríem raonablement d'acord, si més no una majoria bastant àmplia. I, per tant, crec que no estem ja en temps de diagnosi, sinó una mica en temps de teràpies, no?, que és el que d'alguna manera ara ens interpel·la i ens toca, doncs, de fer.

I com l'orientem, diguéssim, aquesta teràpia? Bé, la diagnosi, dono per bo, eh?... vostè ha citat la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, presentada fa un mes escàs; per tant, les xifres que estan recollides aquí, estan objectivables, i, per tant, ja ens serveix com a document de treball, no? Per tant, no hem esmerçat més temps en la diagnosi, sinó en la teràpia, però amb una prèvia.

Començava dient-li que la justícia té aquest element de complexitat. La primera cosa que hem intentat fer i que vam fer va ser reunir un òrgan que la meua predecessora, la consellera Ubasart, va recuperar, que és l'Observatori Català de la Justícia, fent una petita modificació en positiu. Primera, és un òrgan bo, serveix, s'havia fet servir i volem continuar fent-lo servir. Sempre m'agrada dir que nosaltres no som adamistes, eh?, nosaltres donem continuïtat a les bones polítiques que s'havien fet, i en aquest àmbit se n'havien fet, i moltes, eh? Vull dir, per tant, no hi ha cap problema en reconèixer això.

El que sí que vam fer és..., aquí ens assèiem l'Administració, el Govern de la Generalitat, el Tribunal Superior de Justícia, la fiscalia i els operadors, bàsicament els col·legis professionals, i hi hem addicionat dues altres cadires: una, el Consell General del Poder Judicial –i això és important, perquè és un element decisorí clau–, i l'altra, l'Administració de justícia, el ministeri, que també és clau, perquè el procediment de tenir més òrgans judicials o de debatre molts dels temes, digitalització i molts d'altres, passa perquè nosaltres puguem tenir una opinió al respecte, però qui fa la proposta és el Tribunal Superior de Justícia, l'eleva al Consell General del Poder Judicial, aquest el passa al ministeri, el ministeri interlocuten més o menys amb nosaltres, o molt, i a partir d'aquí es fa una proposta.

Per tant, o ens alineem una mica tots des del respecte competencial, perquè cadascú té el seu espai de competència i no pot suplantar el de l'altre, perquè tampoc serviria de gran cosa... L'esforç primer ha estat aquest: reunir en el marc de l'observatori, que tothom estava disposat a assegurar-s'hi, tots els agents implicats per alinear la qüestió.

I a partir d'aquí, bàsicament, dit així molt a l'engròs, es poden fer fonamentalment tres coses davant del col·lapse –ara parlo del col·lapse, doncs, judicial. Una, tenir més mans, és a dir, tenir més jutges per treure'ns la feina del davant, per no tenir, doncs, aquest col·lapse. Dues, gestionar amb més eficiència, i aquí vostè ha esmentat una llei important a la que vostès han donat suport, i el nostre grup parlamentari, evidentment, també: la llei orgànica d'eficiència del servei públic de justícia; per tant, gestionar millor. I la tercera cosa, intentar reduir la casuística que arriba, no?

I vostè també n'ha parlat. Jo potser dic el mateix ordenat d'una manera diferent, però que és tot el que és la mediació, que és un capítol central, fonamental, i tot el que és la justícia restaurativa. Per nosaltres van de bracet un i altre models de justí-

cia. Crec que també era el plantejament que feia la síndica de greuges des d'aquesta tribuna, que compartim. Per tant, aquí no hi ha diferències.

En el cas d'incrementar el «més mans», de tenir més jutges, més capacitat, el que hem fet... Vostè l'ha dit, la xifra, el TSJ l'estima com a mínim en cinquanta jutges més, o cent si anéssim en un altre horitzó, si ho miréssim d'acord amb les càrregues que hi ha en cadascun. En qualsevol cas, és objectivament clar que en calen més.

Què ens ha passat aquest any que tanquem, i en el que hem arribat nosaltres com a Govern? Que no hi ha hagut el decret llei pel qual s'assignaven nous òrgans judicials. Per tant, aquest any ha set no hàbil, des d'aquesta perspectiva. N'hi haurà l'any que ve.

Per tant, on hem posat l'èmfasi? Amb què hem començant a treballar? Doncs en el marc de l'Observatori de la Justícia, el que hem intentat... Hem de fer dues coses. Una, un pla de xoc, perquè ens hem de treure del damunt... És a dir, entren més. Tinc les xifres aquí, però tant se val ara les xifres; els conceptes són importants. Entren més assumptes dels que es poden gestionar. Per tant, estem acumulant, acumulant, acumulant, acumulant.

El pla de xoc a curt que presentarem la setmana que ve, què és el que persegueix? Doncs el que persegueix tot pla de xoc: durant un temps limitat, posar, doncs, en definitiva, més eines, que vol dir més jutges, més funcionaris, més capacitat per..., deixi-m'ho dir amb una expressió poc ortodoxa, «engullir» tot això que entra i més que això, perquè és que, si no, seguirem tenint un contingent allà acumulat que no ens traurem del damunt. Per tant, pla de xoc.

En el cas de la multireincidència –vaig un altre dels punts que vostè ha esmentat– a Barcelona, comparteixo molt bé el que diu vostè. Escolti, és que no tot és Codi penal, no tot és multireincidència. Jo ho dic d'una altra manera. Més eficiència policial, és cert, més policies al carrer, és cert. Ara ens demanen més jutges. D'aquí a uns quants dies ens demanaran més presons. Per què no comencem també a invertir al començament de la cadena? Per tant, aquí ja trobarem punts d'acord.

Ara, jo sí que matisaria una de les coses que vostè ha dit. Per mi no són o una mesura o l'altra. Per mi, el compliment de les penes i l'aplicació del Codi penal no és..., no substitueix les mesures socials que s'han de fer, i les mesures socials que s'han de fer no haurien d'impedir o no poden anar en detriment del compliment, doncs, del que és el Codi penal.

No ha dit això –no ha dit això–, però, d'alguna manera, es podia desprendre de les seves paraules això. Per tant, en el capítol de què podem fer de més, aquest pla de xoc, i amb la mirada més llarga, crec que ja ho vaig explicar alguna vegada, amb la mirada més llarga, un pla més de legislatura.

Per què? Perquè canviarà una cosa substancial. Deixi-m'ho dir d'una manera molt gràfica. Passarem del segle XIX al segle XXI amb la llei d'eficiència, amb la llei orgànica d'eficiència del servei públic de la justícia, perquè el concepte serà molt diferent. I, per tant, moltes de les energies les haurem de destinar a implementar els tribunals d'instància, a implementar tota aquesta legislació.

Té tota aquesta derivada més tota la derivada tecnològica, que no és gens menor. Que al penal encara funcioni tot en paper, doncs, és un problema gravíssim, i aquí hem d'avançar. Ho hem de fer de la mà també, evidentment, del ministeri, i per fer-ho, en molts casos, necessitem elements d'interoperabilitat –que és una paraula que mai em surt–, i elements consensuats amb el ministeri. En aquest sentit, anem en línia.

Divendres passat estàvem a Còrdova, en una conferència sectorial, gairebé monogràfica sobre la llei d'eficiència, i els anuncio que el mes de març-abril vam convidar..., i el ministeri i les altres comunitats van acceptar encantades de la vida de venir a Barcelona, i farem un monogràfic sobre aquesta nova llei. Per tant, més mans per un costat.

Treballar d'una manera diferent, guanyar eficiència, i això vol dir alguns dels aspectes que li he assenyalat. I la tercera qüestió, no menys important, que és aquesta d'a través de la justícia restaurativa i a través dels elements de mediació, home, in-

tentar que entrin menys assumptes. En definitiva, és això: posar més mans, resoldre més, gestionar millor, i, a més a més, intentar que no n'entrin tants. I és el sumatori de tot que ens hauria de portar en un horitzó de temps raonable –que no serà breu, però, en qualsevol cas, raonable–, a posar-nos, en certa manera, al dia, no?

Algunes dades amb relació a la justícia restaurativa, perquè hi han unes proves pilots esperançadores. Hi ha proves a Tarragona, a les Terres de l'Ebre, en d'altres àmbits, i els resultats són bons –els resultats són bons. El 2023 hi havia..., en justícia restaurativa, ara parlo, el mes d'octubre, hi havien 524 actuacions. Aquest any, el mateix mes d'octubre, n'hi havien 888. És a dir, està creixent –està creixent.

I en un altre àmbit, que no tinc temps ara de respondre, perquè veig que se m'està acabant el temps, també posar en valor una feina a vegades molt discreta i molt poc vista. Hem fet un acord important amb el CICAC, amb el Consell de Col·legis d'Advocats respecte al català.

Assenyalar que una de les mesures més eficients i més productives a l'hora d'implantar el català, també a la justícia, és que els advocats del torn d'ofici l'utilitzin. I aquesta li asseguro, de les que hem vist i analitzat objectivament, és una de les mesures més eficients. I en calen més, evidentment.

I en el segon torn, perquè se m'ha acabat el temps, doncs, intentaré donar-li una mica més de resposta, però crec que tots els temes que ha anat abordant, d'alguna manera intentaré donar resposta amb els cinc minuts que em queden. Doncs si no m'afegeix més preguntes, em veig amb cor de contestar les que hagin quedat al tinter.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Ana Balseira i Marín.

Ana Balseira i Marín

Gràcies, conseller. Primer començaré pels dos punts que no m'ha donat temps en l'anterior, tot i que vostè també n'ha fet esment, que un era els mecanismes alternatius de resolució de conflictes, els ADR. A mi no m'agrada dir «alternatiu», perquè crec que són mitjans de resolució adequada de conflictes, perquè són igualment adequats, com la via judicial. I és més, tenen un altre paradigma, perquè ara ho comentava amb la companya Ester Capella, passa del càstig a la reparació.

El punt de partida és un altre, i que restaura i que arriba des de les pròpies parts. Però, com vostè deia, també serveix per reduir la litigiositat, perquè ara tenim els jutjats bastant col·lapsats, i a Catalunya, els litigis, es veu que ens agrada.

L'anterior Govern va deixar a punt un projecte de llei. Per tant, esperem que tingui força i que es pugui arribar en aquest Parlament per continuar avançant en aquesta resolució de conflictes.

D'altra banda, també, per últim, vostè feia esment, no?, d'aquest acord que hem arribat amb el CICAC, amb el Col·legi de l'Advocacia Catalana, i nosaltres ens n'alegrem, perquè, de fet, en els darrers anys, estàvem treballant perquè així fos possible, per ampliar l'assistència jurídica gratuïta, per ampliar, sobretot, les actuacions del torn d'ofici i dotar monetàriament i remunerar, augmentar aquestes partides, perquè fan una tasca imprescindible tots els advocats i advocades, procuradors i procuradores del torn d'ofici, que, precisament, el que fan és garantir la tutela judicial efectiva i la igualtat d'oportunitats, que tothom tingui accés a la justícia. Per tant, continuar en aquesta línia.

Però cal recordar que hi ha unes taxes que recapta el Estado i que han de revertir en la justícia gratuïta i en el torn d'ofici, i que són taxes que el Gobierno no traspasa a Catalunya. Per tant, des d'aquí instem a que vostès parlin novament amb els seus companys de Madrid perquè això sigui així.

Perquè amb tot el que vostè feia esment, amb tot el que ha dit d'aquest canvi que hem de passar del segle XIX al segle XXI, necessitem més recursos, i més recursos

vol dir més pressupost per al Departament de Justícia, però no només per al Departament de Justícia. Necessitarem molt més. Necessitarem que des d'Espanya hi facin front amb aquests recursos, amb aquests deutes acumulats i amb el traspàs d'aquestes taxes, perquè si no, difícilment tindrem un servei públic de primer ordre.

D'altra banda, amb el tema de que ha dit del que és..., hi ha el *consejo*, el *ministerio*, el Tribunal Superior de Justícia... I jo li he dit en tota la meva primera intervenció, que no és només una cosa que puguem aprovar des d'aquí, des de Catalunya, sinó que necessitem altres institucions. Però és que hem tingut un Consejo General del Poder Judicial que, durant anys, el que ha fet és treballar en contra de Catalunya i no pels interessos de Catalunya. Per tant, a veure si ara amb el canvi de presidència aconseguim que es reverteixin aquestes deficiències que pateix Catalunya a nivell de l'àmbit de la justícia.

I en el tema, per últim, de la multireincidència, jo no he dit que hi hagin dos models. Jo he dit que no ho podem abordar des de la perspectiva d'enduriment de les penes i més a cop de Codi penal, perquè només tindrem més gent a la presó i haurem de construir més presons, quan aquesta no és la solució, perquè no abaixarem el delictes, o sigui, no el disminuïrem, sinó que s'ha d'abordar des d'una altra perspectiva.

I que un cop hi ha gent a les presons, el que ens diuen les dades és que amb un règim obert s'afavoreix la reinserció i la rehabilitació, i amb un règim tancat, no. I això no és que jo ara vulgui ser aquí la defensora dels drets humans, que també, sinó que és que són les dades que són així.

Per tant, el que hem de fer és posar el focus en una altra visió. No és més Codi penal perquè, com li deia, no solucionarem res. Per tant, aquest, com deia, és el nostre model, aquesta visió restaurativa, feminista, i que una altra justícia és possible, i treballarem perquè així sigui possible, i esperem que el Departament de Justícia també treballi en aquesta línia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, alguna cosa que m'havia quedat al tinter. Respecte a les violències masclistes –a més a més, és una setmana prou oportuna per dir-ho–, posar molt en valor i donar algunes xifres que no sé si són prou conegudes, que el 2024 es va posar en marxa el pla d'impuls de les unitats de valoració forense per part de l'Institut Forense, i les xifres, doncs, són reveladores, són importants.

L'any 2020 hi havia vint-i-cinc, doncs, actuacions. Ara estem ja a 154. Per tant, són iniciatives a les que, evidentment, donarem continuïtat, perquè tenen sentit i són útils. Respecte a altres temes que ha tocat així de context. Per nosaltres és molt important la renovació del Consell General del Poder Judicial.

Hem obert una interlocució amb els membres, doncs, col·lectivament, aïlladament. Tenim interès i intenció de fer una visita també al Consell General del Poder Judicial, de reunir-nos i d'explicar quina és la nostra visió, perquè és una peça absolutament nuclear, no?

Hi ha un altre tema que vostè no ha esmentat, però que tampoc és menor, que és, evidentment, la continuïtat de l'escola judicial a la ciutat de Barcelona, que aquest és un tema que depèn del Consell General del Poder Judicial, i que, doncs, la voluntat del Govern, així l'han expressat, i ells l'han agraït, és que l'escola continuï sent aquí, perquè això també té molt a veure amb el que deia... Escolta, és que abans ha esmentat un punt que m'havia quedat al tinter: les beques. És que no hi ha prou vocacions aquí. No hi ha la tradició de molts cossos de l'Estat, tampoc és amb els diplomàtics, tampoc és amb els advocats de l'Estat.

En qualsevol cas, sí que tenim la intenció de continuar, doncs, fent, donant aquestes beques. Val a dir que la setmana passada, crec que era el divendres mateix, des de Còrdova, el ministre anunciava unes altres beques per part del ministeri. En aquest mateix sentit, nosaltres continuarem apostant per aquí des del CEJFE, des del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, perquè creiem que és molt important fer aquest acompanyament.

D'altra manera seria molt impossible. És molt difícil que una persona, doncs, si no té molts recursos, ell o la seva família, doncs, pugui emprendre aquesta carrera. Per tant, *consejo*, el tema de beques, el tema de taxes l'hem plantejat al ministeri. No estic en condicions de donar una resposta, però, en qualsevol cas, no l'hem deixat apartat. Això era el substantiu. No podem arreglar-ho tot i tot de cop, però no és menor.

Però al fil del que em deia vostè de les taxes és una cosa molt important, i després entraré una mica en matèria. Hem pogut incrementar el torn d'ofici gràcies a que algú, és a dir, la consellera Ubasart, en el seu dia, va tenir el coratge de posar una taxa. I això ho he dit, i ho vaig dir a la roda de premsa, i ho he dit a tot arreu que m'han volgut escoltar. A mi m'ha tocat la part més amable. És a dir, tens més recursos, pots decidir. M'ha tocat la part de la decisió política, perquè la taxa és finalista per a justícia, podia anar al torn d'ofici, podia anar meitat i meitat, o podia anar a fer altres coses.

La decisió ha set que íntegrament aquest escriu, que a partir de l'1 de gener ja serà efectiu, vagi al torn d'ofici. I, per tant, i ho hem pogut pactar amb el CICAC, i estem contents i jo crec que ells també, ampliant tres supòsits, i amb una addenda que en el supòsit de que tinguem més recursos –que crec honestament que els tindrem si ens ajuden a aprovar el pressupost, això és la falca–, doncs que puguem, en definitiva, eixamplar-ho a alguns altres àmbits més.

Quins són els que hem posat? Les criatures del Barnahus, que són les víctimes de violències sexuals, és un col·lectiu sensible. Un altre col·lectiu tremendament sensible, que són les dones internes a les presons, també víctimes de violències masculistes, de violències sexuals. És molt important. És un col·lectiu que potser quantitativament..., no ho sé, però, en qualsevol cas, ens interpel·len a tots.

I un tercer que no té a veure amb aquests aspectes, però que és de lògica, i que fins ara no es podia atendre, que és els «concursos unipersonals», per entendre'ns. Quan una empresa fa fallida i va a concurs, doncs, necessita uns advocats. Ara la llei permet també, doncs, el concurs de les persones que han tingut la dissort de que el negoci els hagi anat malament. Era metafísicament impossible que aquestes persones poguessin costejar un advocat, per tant, s'ha obert una línia nova.

Tenim identificats, amb el CICAC, doncs, altres àmbits que van en línia d'això que he dit, i altres col·lectius, per eixamplar, en definitiva, aquest camí, no? Per tant, jo crec que hi ha espai ampli i sobretot hi ha voluntat d'entesa en moltes de les polítiques que es van iniciar, i a més a més, tenim –hi insisteixo, eh?– la fortuna de tenir òrgans renovats i d'una alineació, que sí, que per nosaltres és molt positiva, doncs amb el propi ministeri, que ajuda i facilita bastant les coses.

Per tant, gràcies. I espero, doncs, en la interpellació que siguem capaços de sumar en pro d'una justícia que sigui un veritable servei públic al servei, en definitiva, de tots els ciutadans i ciutadanes amb independència de qualsevol altra variable.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda.